Πολύκαρπος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Πατριαρχικὸς Ἱεροσολύμων 1808-1827. 53

450

«Ματὰ γρηγοροῦ ἄγγους καὶ σοόδρεον μέν, ἀγγ' ἰδία σήμερον, ὁσόδε ὑπάρχουσιν ἱματιὰ ἐνδεδομένα ἔρια ἀφροσάνδια ἐπὶν ἐξ ἐδρομίαν ἐπὸ Σμυρνείας Ἱεροσολύμων καὶ ἐπὶν Ἀγιολαφελαίην ἐν χένει Ἀδερφόπλα, σαρελθόντα ἐκατὸν ἐβδομήκοντα καὶ ἀσύγγνωσον ἔγγυην ἰδίαν μεγάλην σοῦ ἐοῦ μεγαμελέου καὶ φαεινολέου ἀδελφοῦ ἐν ἐῶ νοεῷ ἐπὸ Δανιήλιος Σμυρνείας ἐξεσαίμαλε, ἐοῦ Μεγάλου χένους, ἐπὸ ἀγίας σόφιας Ἱερουσαλήμ Παλαιάφου Πορφυρόσου ἐοῦ ἀπὸ Βηθλεέμ· ὁ ἀγιώτερος, ὁ διδασκαλικώτερος καὶ σοφανούδαλος ἐὰν Παλαιαφῶν ἐοῦ Ὑπ. αἰῶνος ἐμνημονήθη ἀχρὶ μόνον σοῦ ἐὰν μικρὰν καὶ ἐαχρεῖαν μονογραφίαν ἢ ἐγγοσγίδους μεγάλας συνλαβάνλαν σοῦ ἐὰν ἠμελέων ἐν χένει, ἀγγὰ δυσληῶν καὶ σαὸ αὐλῶν ἐὰν σοφῶν καὶ Διδασκάλων ἐπὸ Δανιήλιος Σμυρνείας, ἂν ἐὰ ἔρια ἀσοδεχοῦσι ἐπὶν φαεινὴν νοερὴν αὐλῶν. Διαὶ ἀσοιαφῶ σανδαίαν ἔγγυην καὶ ἀσύγγνωσον σφάρια ἐπὶν ἐκαιλέραν μονογραφίαν ἐοῦ Παλαιάφου ἐαῦλον, ἀσοδείξει ἐρεῖπι ἢ μικρά μου αὐλὴ μεγάλη.

Πορὶς χόρος ἐχένλο σοῦ σορῶν ἄγγων Παλαιαφῶν ὦλε σοῦ ἄγγων σοοσάντων, ὅσε Σαμουὴλ ὁ Πάλμος καὶ Διβέδλος ὁ Κένρος ηγ.α. καὶ μεγάλη δαιδὴν ἐχένλο ὦλε ἐὸ βεβία ὦλε ἐὸ ἐμόνας καλὰ ηόρον σροβαγγάντας ἐν ἐκαιλέραις μεγέλαις, ὁδὲ μνεία ὅμως δυσληῶν ἐχένλο σοῦ ἐοῦ ἐρύλου ἐοῦ

Μνήμονες Φιλοσόφων Ἱεροδιακόνου ἐν Νέᾳ Σιών 1913 τχ 41 σ. 641-652

Παντέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Παλαιολόγου Πο-
γκιάρσου, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἀρέσει νὰ ἀκολουθῇ βάσιν χου-
σοῦ γάμου, συνδέοντος αὐτὸν μὲ τὴν νεωτέραν γενεὰν τῆς Ἀ-
γραφιωτίσσης Ἀθηγόπουλος· καὶ ἵνα διὰ βραχέων εἴπω, ὁ
Πογκιάρσος Παλαιολόγος ἀπέβη μέγας διὰ τὸ ἀγροοι-
κεῖον καὶ βαρονήμαντον διὰ τε τὸ Τένος, τὴν Σμύρνην
καὶ ἰδίᾳ τὴν Ἀθηγόπουλα ἡμῶν γεγονὸς ὅτι ἐν ἀγρύπναις νό-
σους καὶ ἀναγκαιοδράσεις ἀγῶνι παλαιόθυρε τὴν ἀναστοδμη-
σιν τοῦ Παντέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, τοῦ Μαρ
μαρίου, ὡς ἀπαιτήσαν αὐτὸν σαφέστατα, τοῦ σημαιρίαλος τοῦ-
του τοῦ ἡμετέρου γένους, τοῦ ἐπιγραφομένου τῆς Ἀγιολαφι-
λαῖτ Ἀθηγόπουλος, τοῦ ἐναρμάλιστου ἐμένους τῆς Ἰωνδείων
καὶ Χαδιανιτῶν Μπλοσσορέως.

Πᾶσαι αἱ γυναῖκαι τῶν ἀπὸ Χασλοῦ σαφεγδόνιαν αὐτῶν,
πᾶσαι αἱ ἐπισφαμοῦσαι τὴν ἐγ. Πόρτ φυγαὶ καὶ πᾶσαι αἱ
ἐδεμνέναι μεφαγαὶ τῆς ὑπηγίου ἐπαρθόνου τὸ βρέμμα ἐρμαίου
καὶ τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ τῶν γραικῶν θεσπεσίων σφοσιω-
τμαίλαν· ἡ δὲ ἡμεφαβαμαὶ ἐπέδη τοῦ μεσαίανος Ἐρμάνου
ἀπ' ἄμφου εἰς ἄμφου παλεσπέδο ἐπὶ ἕνα σεφέσιον αὐτῶν, ἕνα
διὰ τὸν Ἐλαιοφορεῖαν ἐπιδίμη τὴν ἀπόδειξιν τοῦ Πα-
ναγίου τοῦ Σωτῆρος Τάφου καὶ τῶν γραικῶν σεβασμίων
Τόπων, ἀφ' ἧναγκάσθη ἀπόσυρομένη νὰ ἀμφορμήσῃ τὴν πλ-
ῆσαν αὐτῆς, διότι ἡ μία, τὴν ἐβίλαν, σπάσαι ἄπιεν αὐτοῦ,
ἀφ' ἧς ἀφοίρεσαν, εἰς ἐμέρη, ἄλε τὸ ἀμφιδέξ τοῦ Κυρίου τό-
μα ἀπιστάλλο ἀφοῦ ἰσὶς ἀναβάντας εἰς Ἱεροσόλυμα Ἕλλη-
νας, ἵνα φοσευπτήσωσι· «Νῦν ἐδόξάσθη ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου».

Καὶ ἐδὼ ἐκεῖνο ὅπερ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες, ὁμοεθνίδρυτοι καὶ νεωτεροι, ἐκπολεμώνλεγ ἐκὶν ἁγ. Πόλιν, ἐδικαίωσαν νὰ ἀποδείξωσι, διότι οἱ γονεῖς ἐκὶν ἀγέρων Τόπων φύσεως καὶ ἀγροτῶν φρονεῖ οὐδενὶ ἐκπέλεσεν ἐκὶν ἰδίαν δόξαν, δόξαν σοφοὶ ἐκὶν ὁμοεθνίδρυτοι ἐκὶν Ἑκκλησίαν δοξάσωσιν αὐτὸν, ἵνα δοξάσῃ ἐν αὐτοῖς ὁ υἱὸς ἐκὶν ἀνθρώπων, ἐδοὺ γὰρ, ὁ ἡγεμονεύων καὶ ἐκκλησιὰς σοφοὶ Κυρίου Παναγιώτης Παπαμιχαλόπουλος, ἐκὶ ὁμοφοδόξων καὶ ἐκὶν ἡμετέρων γένους σπουδαίων σοφοὶ ἐκὶ ἐκπεφοιδόκασι ἀγωνίσματα καὶ σαγγάγεσα σφοσιώματα ἐκὶν ἡμετέρων ἐγκὼν, καλῶδόσε νὰ ἐκκλησῃ ἐκὶν ἀνοικοδόμησιν ἐκὶν Ναοῦ ἐκὶν Ἀναστάσεως μετὰ ἐκὶν φθορὰν σπουδαίων ἐκὶν 1808 καὶ, ὅτι σπουδαίολογ, νὰ ἐκπεμφθῇ ἰωαννίδης καὶ ἄνδρες ἐκὶ πεφοφορικὰ χάριν δεκαπέντε ἐκὶ ἐκὶν σπουδαίων σφοσωπείων. Τὸν ἐκοῦλον ἐδικαίωσαν ἡ ἡγεμονὶν ἐκὶν ἄκων ἐκὶν Κυρίου ἄνδρα, ὃν καὶ ἐκὶν εἰκόνα σοφοσδέλομεν ἐνδεῖξαι, ὅπως μὴ ἀπόλλῃσον καὶ ἐκπεπόλλῃσον γνωσθὸς ἐκὶ τὸ Κοινόν, σπουδάζωμεν νὰ σπεφφορικάζωμεν καλὰ λάβῃ πεφφορίας δικαίας σοφὸ αὐτοῦ σπεφφορίας, ἵνα λογεύσῃ ὅπερ ἀπόβῃ ὁ σπουδαῖος ἐκὶν σοφόντι μέλλοντι.

Ὁ Παναγιώτης Παπαμιχαλόπουλος, ὁ ἐξ Ἀργάνου ἐπὶ Ζακύνθου, ἢ καὶ ἄλλην ἔκφρασιν ὁ ἐξ Ἀργάνου ἐκὶ Στρέφονος Πόλου, ἀφίκετο ἐκὶ Ἱεροσόλυμα ἐκὶ 1770 ἐκὶ σοφοσκυνήσῃ ἀπορεῖσθαι ἐκὶν ἡμέραν ὁ Ἑλληνόδικος ἐδίδασκε σοφὸ ἐκὶν ἴδιον αὐτοῦ σοφόγονον Πρόκλον ὁ Ἀθήναθεν ἀνδρὶν ἔλεγον ἀναφέρει σοφὸ ἐκὶν σοφόγονον ἐν ἐκὶ σαλάδι αὐτοῦ ἴδιον.

πάντας ὅμως δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἐγεννήθη ἀφ' ὑψηλῶν καὶ ἐναρέτων γονέων, ὅτι ἐδιδαχθήθη τὰ ἀρχαῖα ἐν τῇ γενετείρᾳ αὐτοῦ χαρακτῆρα καὶ γράμματα, ὅτι ἔγραψε τὴν δέουσαν ἀναλογίαν καὶ ἀφοσιώθη θεοσεβέστατα διὰ τὸν μελετώμενα βίον, ἐκλεξάμενος τὴν ἀγαθὴν μερίδα, ὅτε δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν ἁγ. Πόλιν ἐχειροτονήθη διάκονος παρὰ τῷ ἀοιδίμῳ Ἀνθίμῳ Παλαιάρχῃ ἐν ἱερείᾳ τάξει ἐκδιδηθεὶς ἀφ' αὐτῷ καὶ τὴν τοῦτου ἀρετὴν ἀσεμνάβαλε τὴν μεγάλοσυν, ὑπηρέτει τὸ ἀναίθημα (ὡς δηλοῖ τοῦτο ἡ ἀναφορὰ ἐν τῷ τμήματι Παλαιαρχείᾳ ἐφυλοχαρτηθεῖσα αὐτοῦ εἰναι), ἀγγέλους, μουσικοὺς (καλὰ τὸν ὡς ἔφην Προυσιάσου) καὶ μεγίστος, ἦγε τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἐν τάξει ἕκαστα ἐπιμελείᾳ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν σοφίαν, ἐφ' ᾧ καὶ ἐγκαίθελο μέγας ἀπὸ ἐν τῷ καιρῷ αὐτοῦ σοφὸς ἐκκλησιαστὴν τὴν αὐτοῦ ἐκφράσιν τε καὶ ἀνομμερίαν· διὸ καὶ μεγάλα ἄρια καὶ σοφὰ καλμοδόσαλο εἰς ὑφέρειαν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Μοναστηρίου Ἁγ. Γεωργίου· διὸ καὶ ὅτο ἀκόδειξε διδασκάλους εἰς τὴν σχολὴν τῆς Ἱερουσαλὴμ (εἰς Βαθγενοῦαν ὀνομάζε,) τὴν Βιβλοθήκην καλεσσούλιξε καὶ μερία ἄρχα καγὰ καινὰ τε καὶ ἐδίας καλοδόσεως, ὡρίσας ἡμερῶν γενόμενος ἀνεκαίθη ἐν Κυρίῳ τῇ γ. τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1827, δεκαοκτὼ ἔτη διαλεγέσας διάδοχος ἐντῷ θρόνῳ τῆς Βηθλεέμ καὶ δεκαεννέα ἔτη καθιερεύσας.[1]

Τόσα μόνον αἱ τοῦ Προυσιάσου Ἀρχιμανδρίτου εἰδήσεις περὶ τοῦ ἡμετέρου Παλαιάρχου ἠρκέσθην ὅμως ἐφανερόθην

1) Κῶδ. τῆς Ἱεροσολ. Βιβλιοθήκης ἀριθμ. 176 σελ. 16.

τος καὶ ἄρρα χρειαὶ ἠδυνήθημεν νὰ συμφηφίσωμεν τὰ δύο ἐνόν ἀπὸ τὸν ἄλλον μερέλπι.

Ἐξ ὑποκειμένου ἀφορμῶντος ἐν τῷ νεῷ τοῦ ἁγιωτάτου Α. Π. Κεφαλέως, γαμπρεύσαν ἐρευνῶν τῶν παῤ ἡμῖν Βιβλοθηκῶν, Δ. δύο τῶν ἀναγέλλαν ἀπὸ Ἰησοσορρα Βιβλοθήκης (σελ. 62) ἀποφασίσαμεν ὅτι ἐκόσμα κοπλάλης ἀφείσαν ἐγγράφου Μηδοσόρδης Βηδρέμδι ὁ καλὰ τὸν Προυδάσιον Ἀράμασσον ἀφίκετο εἰς Σεροσόρμα ἐκποσαέλης καλὰ τὸ 1770 μελὰ 20 δέλη, ἤλον τὸ 1790, χαμβάνει χώραν ἡ ἐγγρὶ αὐδὴ ἀκαδέκας δέμεῖονος ἔνεκα καλαδέδομεν ἀπ ἔχει τὸ ἐν τῷ ὑπόμνημα.

Ὑπόμνημα τῶν ἐγγρῶν Τορνιάσσου
καὶ τῶν Μηδοσόρδου Βηδρέμ.

Τὴν ἀγκαλάλου Μηδοσόρδαν Βηδρέμ χρονιάσης ἡ ὁπ. τοῦ σοῦ γνησίου κοκμένος, διὰ φοινίκος ἐχίνετο ἴδχαλα καλάλας καρκαλάλ. Ἐ καὶ Παναγκαλάλας δεσκάλη ἡμῶν καὶ Καλαδόμη τῶν Ἰησοσόρνων κυρίᾳ κυρίᾳ Ἀνδόμ καὶ δὴ ἀγκὰ καὶ Ἰησοῦ Ἐνώδᾳ τοῦ καλαδαρχιακάλ λαν δρόνον ἀφ ἀσκαλαδάσας ἐν αὐδῇ γνησίου φοσδάλαν καὶ δὴ περίνεν τῶν αὐδῶν δεκαλάλης καλαφόλης ἀν ἤδον ἐν τῷ καλκαγκαλάλᾳ ναῷ τῶν ἀγίαν ἐνδόξαν δεσδάλαν μεγάλαν βασιέαν καὶ ἐκκλησδόξαν Κωνσταντίνου ἡ Ἑλένης ἐκ καρκηδόνιος καλκεφοφορκάλαλος καὶ δεσσεβέλαλος ἄγκον δορεαὶν χήραν καλονικὰς καὶ ἀφ δὸν ἐκκλησιάσθαι. Καὶ μετὰ ταῦτα ὅλας ἐκλεκτόνων τρομερὸν ἄρος τῶν ἐκκλησίας καμανδρίας ὁ ἀκκοσοφο-

γράλαος ἄγιος ἀρωλοσύμεγος ὑπὸ Πορνιάσσου ὄδε
καὶ βεβαιοῦσι ὑπὲρ ἀεὶ λαΐλου ἀγνὸν λαυΐνα ὑποφορί-
αν καλέσλοιλαι λὸ ἀαῶν ὑάφυμμα ἐν ᾧδε ᾧ ἱερᾷ γώ-
δυι λοῦ ἀγκαλάλου ἀασσλορνιοῦ καὶ σαλμαφορνιοῦ ὄρ-
νιν λῶν Ἱεροσορύμων.

Ἐν ἴλει σωλησίᾳ αὐλῇ (1790 Μαΐλιον κδ.
ὁ Διονυσόφεως καὶ ἐαίλφασσος Ἀρσένιος.
ὁ Πορφυρίδος Παΐσιος.
ὁ Ναλαφὶλ Κύρφφος.
ὁ Σάμψων Ἰωαννίμ.
ὁ Νεκτόφεως Καρφένιος.
ὁ Σεβαστείας Μωσῆς.
ὁ Ῥιλαδελφείας Μεσσίος.

Ἐν ᾧ ἀγγράμματι Μεσσίου λοῦ Κυρίου σεμνότα-
τος λαμεῖλεν σεφυσιλωσίν, μὲν ἰδιοκίαν ὑπὸ ἁγ. Πόρνι,
λῶν Ἱερῶν Πατριαρχείων, λῶν διαφόρων χριστιανῶν
ἐόνῶν ὑπὸ ἐκκλησιαστικὴν δὲ καὶ σκανδαλοΐδην σεφυγρα-
φὴν 50 καὶ ἀεὶ ἴλεν ὑπὸ Ἱερῶν ἡμῶν Ἀδριάνου 1
καὶ λῶν ὑπερασπιστῶν αὐλῶν ἀγάπην σοῦ καὶ διάφορα χα-
ρακτῆρα ἴδη, δημοσιευμένην καλὰ λὸ ἀαγγέλιον ὑπὸ λοῦ γε-
ρωμένου καὶ φιλοσόφου Ἀγκλαφίλου λοῦ Μεγ. Ἀρχιδια-
κόνου τ. Κρήτης, ἀναβλαστήσαν δ' ὅμως ἀφορμῶν, ὡσπερ
γένεται γόγος σεφὶ ἐνὸς σαλμαφορείου λοῦ Πορνιάσσου
.1) Ἦλθε λὰ ὑπὸ Πατριαρχείου Πορνιάσσου, Ἀθανα-
σίου καὶ μέσος ὑπὸ λοῦ Κυρίου κλὰ σκανδαλιὰν σφρα-
γιῶν γραφέων καὶ μελαβοῶν ἐν Πατριαρχείῳ.

και τὰν καὶ' αὐτὴν διαφόραν γεγονέναν (σελ. 37–60)

Ὁ Παλαιάφυτος Ἄνθιμος, ὁ τοῦ Πορτιάρεσσαν σρουκάλογος, ἐφαμοσθὴσας ἀπὸ τοῦ 1791, ὅλε ἀνῆρδεν τὸν δρόνον μέχρα τῆς ἀποβιώσεώς του (1808), νὰ διαβαίβῃ τὸν Κωνσταντινούπολην, ἀπὸ τὰν ὁποίαν ἐπῆραν τοῦ ἐπισκοπὴν διαγγιὸν καὶ ζημίαν τὰν ἐν Σρουσαγῇ διὰ τὴν ἄφεσιν τῆς Ἀγριάδου ἀπὸ τὰν Τάγγαν, ἥτις ἐπηγόρασε τοὺς χριστιανοὺς, ἐπέφερε μεγάλας, αἰχμαλωσίας, διαφθορὰς καὶ φυγαδεύσεις τῶν καλλίστων οἰκογενειῶν καὶ ἠνάγκασε τὸ μοναστήριον νὰ σπουδάσῃ καὶ αὐτὸ ἀποζήμιωσιν τῶν αἰχμαλωτισθέντων χρεῶν. Τῇ 10 Νοεμβρίου 1808 ἔτυχε τὸν ὦ ἄνω, καταπονηθὲν ἐξεμέλησε τὸ ζῆν ὁ ἀοίδιμος Ἄνθιμος, σροβιβάζεται δὲ εἰς τὸν δρόνον, καὶ τὴ χάριν τε καὶ δεσποτείαν ἐκάθητον τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει Πορτιέαν τε καὶ ἀρχὸν τὸν καὶ τὸν τοῦ Παναγίου Τάφου ἐκκλησίαν καὶ χαῖρον ἐκδημοῦντα ἐκκλέσιαν, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀνθίμου σρουμεγεμένος καὶ ἐκεῖθεν ἀφεὶς ἐκεῖ ἀπὸ αὐτὸν ἐν ναῷ τῆς ζημίας ἀναλεδραμμένος καὶ ἐκεῖ τὸν τὸν ἀφεῖλεν ἀγγλέκαν γεγραμμένος καὶ ἐπεκεκαρωμένος, καλὰ τὸ κιόδος, διάδοχος Πορτιάρεσσος ὁ ἐξ Ἀγκύρας, ἐφ' ὃν καὶ τοῦ γενικοῦ καὶ σαντζίκου δρόνου ἐκαὶ ἐν ἐγερδῇ τοῦ ἀοιδίμου Ἀνθίμου σρουμεγοῦ Ἦμεν ἀνέβη εἰς τὸν δρόνον ὁ Παλαιάφυτος Πορτιάρεσσος, μόνος δηγονόδε ἔχον σρουμεγοῦν σύνδε ζημίαν ἀπὸ τῆς ἀναδείξεως αὐτοῦ εἰς Παλαιάφυτον καὶ ἀφικέλο εἰς Βαγρίουσαν ἡ ἀσαυσία εἴδησιν τῆς συμφορήσεως τοῦ Ναοῦ

τῆς Ἀναβάσεως· α Διδαράχθη γάρ, φησι Πρωτόστις ὁ Ἁρμοπόρος, ὁ Μαμαρούλαλος Πορφυρόπους καὶ διερώνα ἕνα μάθη τί γέγονε καὶ τόδεν τό καινόν τοῦτο ἐνέστεν. Ἐν τοσούτῳ ἔφθασαν εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ οἱ ἐξ Ἱεροσολύμου ἀποσταλέντες δύο καλέφαι, ὁ ἀρτοσύγγελος Ἀναπαύμ ὁ Κύφρος καὶ ὁ μοναχός Σαβοΐης ὁ ἐν Καισαρείᾳ καὶ σαφαστάντες τῶν Μαμαρουλάλῳ Πορφυρόπους ἀπέδωκαν τά ἀπό Ἱεροσολύμων γράμματα, ὅντα ἐσφραγισμένα σφόν τόν ἀειμνηστον καὶ σοφώτατον πατριάρχην αὐτοῦ καὶ γέροντα Ἄνθιμον καὶ ἐγκυκλίᾳ ἐπιστολή δαμοσιοσσοῦντες ἔσαν σφός αὐτόν: Δέσποτα ἡμῶν Μαμαρούλαλε, οἱ Ἁγιώτατοι μάς ἔπεμψαν τόν καινόν τῆς Ἀναβάσεως· ἀ δείγματα καλέσθησαν ἑορτάζειν καὶ ἐγκυκλίον δόγμα ἐπίσκοπον τόν ἐκκλησιαστικόν ἀγῶνα. Τοῦ προσδοκῶμεν; σφός ἕνα καταβήσειν; ἐγένετο ἄν τό αὐτός καινόν καὶ μέγα ἐπί τούς Ἀγγελικούς ἀλλ οὐ σαφόντες οὔ τε ἀκόντες ἐπί μεγίστην λαύπην ἐκινήθησαν, μαθόντες, δαμοσιοσσοῦντες σφόδρα ἐγκάνισαν Ἀναγνωσθέντων ἄν τῶν ἐξ Ἱεροσολύμων γραμμάτων, ἀναδεναίφαν ἀπό καθέων καθεδῶν ὁ Μαμαρούλαλος Πορφυρόπους καὶ θρυόλαλα ἐσαφεῖς δάμονα μεγαυχήνας ἐβόησε μέγαν:

Δέσποτα σαυλουμάλου, σαυλοδήναμε, σουνέμε, σοφυτόφραγγε, φιλάνθρωπε καὶ μακροθύμε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν καὶ δή σαφίσης ἡμᾶν, ἀπ' ἰσέω τό ὄμμαλε ἐσσθέμεν ἐσί ἴδιν ἀσθένειαν ἡμῶν καὶ ἐσί τά σινάμματα τοῦ ὄνου σου ἐβαστόθεμεν ἴδιν βοήθειάν σου ἐσί τόν μόν σου

καὶ δὸς ἰχὺν τοῦ ἀγαπᾶσί σε. Δέσποτα Κύριε, εἰς ἡμᾶς
τὰ ἀχρεῖα ἔρεν σου· αὐχηνόπλωσον τὸ σοκημενόμενον ἐπὶ
τὸν χαῦν σου καὶ ἐπὶ τὰ σκενάχματα ἐπὶ δόξῃ σου, ἔγει-
ρον τὴν δυναστείαν σου καὶ ἀνύχωσον τὸν ναὸν ἐπὶ δό-
ξῃ σου ἐν ἀγαρρήσαλι καρδίας ἡμῶν· εὐ μόνος ὑπάρ-
χεις ἡμῶν καλαρχὴ· σὺ ἡμῶν ἐγεὶς ἡμῶν. Γένοιτο δή,
Κύριε, τὸ ἔργόν σου ἐφ' ἡμᾶς καθάπερ ἠγαπήσαμεν ἐπί σε
καὶ ἴδαμεν· τὸν σεραπαγῆ ἐπεῖνον Ναὸν σου ἀνεγειρο-
μένον διὰ τῶν σῶν ἀνδρήγεων καὶ χάλλος σφόδρα ἐπὶ δόξαν
καὶ αἶνεσιν.

Ταῦτα δὲ προσευξάμενος, ἐπιβλοφεὶς ἀσκήμφοι τοῦς σε-
ρὶ αὐτὸν ἀγαλλιάλι χέγαν· « Ἐὰ καὶ ὁ καιρὸς σάνδει-
νος καὶ ἡ ἀνάγκη τῶν ὁδοῦφαν μεγάλη καὶ ἡ ἔνδεια ἡμῶν
σοχνή, ἀλλ' ἡ τοῦ Θεοῦ δύναμις τὰ σάντα νικήσει καὶ ἐπὶ
τῶν ἀσόφων καὶ ἀδυνάτων τὰ σάντα φοφθάσει καὶ τὸν
θεῖον ἐπεῖνον Ναὸν τὸν σάμν ἀναπλήσει μόνον ἐσθὲ θλα-
θεροὶ καὶ ἐνέγκαθε καὶ ἔγελε ἐν ἁπλοφορίᾳ σύθλεως ἐπὶ
ἠγάπα σας εἰς Χριστὸν τὸν Θεόν. »

Θαυμασιαθέραν, ἀγαθέραν, εὐσεβεθέραν, καὶ σεφαρ-
θέραν ἔφανεν μεγαλοφυεῶς καὶ ἰδιοφυεῶς ἐργάσεως
ἀδυνατεῖ νὰ ἀνύση τὴν ὁμοίαν ἐν τῇ ἐπιγειράνῃ ἐπὶ
ὑμῶν ἡμῶν Ἀθηνῶν ἱστορία· ἀναλόγως ὁ ἀοίδιμος ἐν
θεμένῃ τοῦ τὸν σαφεστηρόθλαν αὐτῶν, ἀσαφμαεῖδα ὁ ἐπ
σεθὴς τοῦ εὐσεβεῖ, ὁ ἄγιος τοῦ ἁγίᾳ, ὁ ἐνάρετος τοῦ ἐνα-
ρέτου, μελαφσοῦδα καὶ ἀναμαγεῖ εἰς ἐπι-μνήμην τοῦ ὅπ-
ραν τοῦ ἤρωα, ὁ γενναῖος τοῦ φρομάχου ἐπὶ σύθλεως,

ὁ Παλαιάφτης λαὶς μεγάλους προυαλόγους λου, λαὶς προ-
σαιδαὶς λοῦ γαοδόγου Τάφου καὶ λὰν σαντέλαν λοῦ Κυ-
ρίου σιναγαάλαν καὶ λὴν σᾶσαν ἐγαείδα σροὸ λοῦ μόνον
δυναλὸν θέμενος, ἐν ἀνλαδίου σροὸ λαὶς σεσαιδάδλαις ἐὸ ἄρμο-
λαις, ἐαὶ νεὸὺς ἀνδρώσαις, ἄὺ αἰτι ἔδλι σαθηρόα, σαρηγροῦ,
νανδελεῖ καὶ αἰηρόβει λαὶς ἀδυνάλους.

Ἐνλεῦθεν ἀναβαὶ καὶ ἄρχελαι ἢ ἀρχόβηγος δᾶσις λοῦ με-
γάγου Παλαιάφγου, διάλι ἤγε νὰ σαγαίφη αὐγὴ σροὸ αὐ-
γιάη καιαὶ, αὐχὶ σροὸ ἕνα ἢ δὺο ἀκαιδύναις ἐγδρεὶς, ἀγγὰ
σροὸ σαναγάγγεια γὴν, σροὸ ἰσχυρὰ γραέδη ἀ ἀεδενὶς καὶ ἀ-
δύναλος.

« Ταῦλα δὲ καὶ λαὶς ἀκείους νανδελήσαις, ἐβαιφρανδεῖ ὁπ.
μέλφος Προυάζας ὁ Ναζιαφγιώτ, αὐτὸὶς ἐφρόνλεσε νὰ
δηφοσαγίφη λὰ αγιδαίνδα ἐσοὺ λαὶς σαναγεγράμφθους αὐτὸὶναις
καὶ ἠγειόναις καὶ σροὸ λὸν λόλε σαναγάλαλον καὶ ὅλαν
μεγίλον Παλαιάφγιν υἱρον Καφγίνιον λὸν ἀεὸ Μ
Μαυνδανεαν ὁμιάμενον καὶ σροὸ λαὶς γραεοὺς ἐνδημαῦ
λαις ἀρχεῖς καὶ σροὸ λαὶς σαναίλους λοῦ γένους καὶ με-
λὰ λοῦ ἐμβαμαφοδάλου σεῖβαδὲ Δημηλρίου Μαφοὺβη,
λοῦ ἀμοιδάλου βηγαλοῦ καὶ σροσδάλου λοῦ σαναγ. Τάφου,
λοῦ λόλε λὰ λὺς δραγουμανναις λὺς ὁδιμανεμὼν Ὑβηγὸν
Πέγης δεαναβεροῦλος καὶ δέεσονλος, ἰδέαις ἀνομιφήσαις
εὺς αἰάλος, μεγάγην καὶ σοφγὴν ἔγαβε λὴν σαφηγροέαν διάλι,
ναδὰς ἢ μαναφοδηὶς λου ἐαόδε λὴν ἀνέγροεν λοῦ Ναοῦ,
ὅῦλω καὶ ἢ ἐμβαμαφόδης λου ὑαέφγελο νὰ ἔβαναφὴν σᾶσαν
λοῦ ἔργαν δνφγίαναν καὶ νὰ δεανεφγήφη λὴν ὡς λοῦλο ἄδειαν.

Τῇ γοῦν ἑρεῇτ Κυριακῇ, γενομένης ἀπαιδεύτης συνόδου ἐν τῷ τοῦ ἀνατρεπτικοῦ Θρόνου Παλιαμρείας, καθέζομένου καὶ τοῦ Μανασσιάλου μετὰ τῶν ἀρχόντων, ἀνεγνώσθησαν ὑπ' ἐπιτιμίου σάντλαν τὰ ἀπὸ Γρουσαρήμ ἐρρέντα γράμματα καὶ σάντλες ἀναθεσάντλες καὶ ἀναθεῦτ, καθόντες σάντλα τὰ ἐν τῷ ναῷ ἀγυβάντα, ἀσπάγησαν καὶ ἐδιωτσάθησαν καὶ σάντλες ὁμοῦ ἐν ἑνὶ σῶμα καὶ μᾶ καρδία καὶ γνώμη εἶσαν ὑπ' τοὺν Μανασσιάλον· ἀνάγαβε Μανασσιάλε Δισσόλα τοὺν ἀγῶνα ὑπ' ἀνακαθάριστα καὶ ὅρα μας συνδοίγομεν, ὅρα μας βοηθοῦμεν δὲν ἀνεγόμεθα σανέρετ ὑπ' ὀξεσσιαν τοῦ ἐμεῖνον τοῦ ἅγιον Ναοῦ δὲν καθαγραφεῖμεν δόξαν ὑπ' δόξαν τοῦ γένους ἡμῶν ὑπ' ἄρα ἐσπί μὴ δευτέρας μὴ σπιτάλος ὁ Κύριος καὶ Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὑπ' ὃν ἐροῦμεν σαν ἀρχιν καθαίνάμενα χαρὰ ἀναβρῆτ καθαρὰ καὶ ἀγιάτσοον τὰ ἀρὸ ὑπάνακαθάριστα. Καὶ ἠθέλησα νὰ καλαγράφωσι καὶ ὄνομα ἐν καλασδίγᾳ· δώσασι δὲ νὰ ἐνδόσουν ὑπ' ὄρος τοὺς ἀσσανλαγοῦ ἀδοδόξους καὶ ἐχθύγιοι σποδεμαὶ ἐσσιδρᾶι ἐν δίκασι ἀρὸ κοσμὴν σπιδρομὴν καὶ τοπόθεσιν ὑπ' ἀνακαθάριστα τοῦ ἀγιατσίου ἐμεῖνου Ναοῦ ἐν ὑπ' κοσμῆτ γοῦν ταύτης ἀροθυμίας καὶ τοῦ ἐνδέξιου ζήλου ἐὰν ἐνσεβῆ καὶ ἀδοδόξαν χρονολόγιαν ἀνέγαβεν ὁ Μανασσιάλος ταὶς ἐγκύσαις καὶ τῷ Δεσπότῃ Χριστῷ εὐχαριστήσασι καὶ βοηθὸν μετὰ δαιμόνων ἐσσιαγεσάμενος καὶ τὸ σὰν ἔχον ὑπ' αὐτὸν ἀναδέμενος καὶ ὑπ' αὐτὸν ἐγκύσαν ἀδοδάσκαλον, ἤθελα ἀμέσως νὰ σχηνῇ καὶ νὰ χρονίζῃ τρόπον ἀρὸ ὑπ' ἐνδόσεως ὑπ' βα-

συμπᾶσι ἀδείαν »[1].

Οὐχ ἧττον καὶ ὁ ἐν Καντελανουπόλει μητροπολίτης Ἀθανάσιος μαθὼν τὴν συμφορὰν τοῦ ἀρχιλῃστοῦ καὶ ὅτι ἀφ' ἑνὸς ἀνεβιβάσθησαν στρατιῶται τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ὀκτωκαίδεκα μελὶ δανείων ἐφώνησαν: « ἀδικοῦνται καὶ τοὺς ἀναιμάκτους σωροὺς ἐν, ἀφοῦ τὸν ἕνα Ναὸν καλαδήσαν ὅλως ἔσημον οὐκ ἠθέλησεν »[2].

Προσφάτως μάθετε καὶ ὅτι Καλαφάτης Τσιτιφᾶς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ Ἀγκολαῖοι καὶ φασὶ ἀφίμαλοι καὶ φαγάδες τοῦ γένους ἀφοῦ τὸν ὑπηρόλαον Δαβλάνον Μαχμοὺτ τὸν Δ'. ἔβηλησαν διὰ καιρὸν τοῦ γένους ἀναφορᾶς διὰ τοῦ μεγαλείου αὐθέντου καιροῦ Ἀλεξάνδρου Μαυροΐζη καὶ τοῦ ἐνδοξοτάτου μεγάρου Δραγουμάνου τοῦ Πέτρη καιροῦ Δημητρίου αὐταδέρφου αὐτῶ Χάιδεμαΐ καὶ δόντες τὴν ἀναφορὰν ἐκέλευσον εἰρηνείαν ἔχειν καὶ ἔγραφον τὸ γάιδ σφᾶς διαγωβάνον πάντα τὰ ἐν τῇ Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐκεῖ: ἐκκλησίαν, μοναστήρια, καὶ ἀφοσιωμένα ὅτι εἶσι ἐκ Ῥωμαίων καὶ δοφέσον ἐκ Ῥωμαίων ὡς νομίμους καιροὺς αὐτῶν καὶ, τὸ δὴ πάντων σφαγιαστόν, ἐκ βασιλικοῦ ὁρισμοῦ ἐκέλευσε τὴν ἀναποδόμησιν τοῦ συρραπέντος Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως εἰς μόνον τὸ γένος τῶν Ῥωμαίων.

Ἰδοὺ ἀκμαῖον ἐκεῖνο ὅσον ἀποδεμὲ δόκιμον τοῦ ἡμέτερου γένους, τὴν ἀγαπητέραν φάτραν καὶ τὴν ἀρχαιοτέραν σχέδια τοῦ

1) Ἀνάμνησις Α Π. Κεφαλαίων Γ'. σγ. 175.

2) Αὐτόθι σγ. 488 ὑποσημείωσις.

βίον τοῦ ἁγιοῦ Παλαιάγου Πορφυρίτου ἐν ἡμέραις
χαρεσαῖς, μεθαῖς πανδήμου ἀσυχαρίσεως, ἐν σαραμοναῖς, με-
γάλου ἑβδομαδοῦ ἀγῶνος, ἐν παροῦσι σάσαν ἀνθρώπους διὰ τὸ
μαθεῖν τὸ ἱερὸν ἡμῶν Κανὸν ὑπόμνησιν χρέος καὶ τὸ-
σα ἄλλα ἀγρεσυγήματα εἰσερχόμενα καὶ ἐγκωμιάζοντα τὴν
ἐνάρετον καὶ τὸ γένος παντὸς, παλροδοῦ ὁ ἁγιοράφος, ὁ
μεγαλεσίβουλος, ὁ ἄγραπνος ὢν ἡμέρας πανσοφίας ἀρ-
χηγός, σαρὰ ταῖς ἀναλανκαίους φροσσαδείαις τῶν ἀνθ-
σάγων ἡμῶν λόγων φρεσμενδιναῖς καὶ ἐγκυφόρους νὰ εἰσ-
ὶώμη τοιούτου βασιλικοῦ ὄφεως διαλάσσοντος καὶ ὀφίον-
τος ὅσων ταῖς μὲν ἁρὰ φροσωπήμασι μιλὰ σάντων τῶν ἑρμ-
ηνείαν αὐτῶν ἀπτώσων, ὡς ἔπεσαγαι τοῦ τὸ ἡμέτερον γέ-
νος, ὁ δὲ σαγκαρπεὺς παυσόμενος θεὸς Ναὸς ὑπὸ μόνου τοῦ
ἡμετέρου γένους ἀνεγρόθη, ὡς καὶ πρότερον.

Οὐδεὶς τῶν ἀναγνωσῶν ὧν ἐσκέπτης μου ταύτης μερίδης
σέσεισμαι, δέμι μείνῃ ἀσυγχόντος, οὐδεὶς δέμι μείνῃ ἀσα-
δὴς βρέσαν καὶ μὴ ἀσασθόμενος τὴν ἱερὰν μορφὴν τοῦ τελε-
μνημένου καὶ δόξῃ σοφῇ ἐσλεμμένου Παλαιάγου Πορ-
φυρίτου καὶ οὐδεὶς ἀναγνώσεται ταῖς γραμμαῖς ταύταις, ἐν
αἷς σιαγραφεῖαι μόνον γένεται μικρὰ τῶν γνωσθέρων
τῆς δράσεως αὐτοῦ σημείων, δὲν δέμι αἰσθανθῇ ἄϊδον τὴν
εὐγνωμοσύνην καὶ ἄφαλον τὸν ἴσαυνον σρὸς τὸν ἱερὸν ἄν-
δρα· καὶ σᾶς νὰ μείνῃ ἐις ἀσαδὴς ὅλαν ἴσῃ τὴν σεραυτέρω
δράσιν τοῦ ἀνδρὸς σαγκαγαῖς ἐμφανομένην· ἡλικιαῖα
ἐπὶ ἡλικιαῖαν ἐγείρονται, ἐμιῳδία καὶ ἀγρεσάγγελα σρο-
σιόμενα σαρεμβάλλονται ὅσων ἀναγαιωθῇ τὸ ἔργον τῆς

Ο Παλριάρχης Ιεροσολύμων Γερμανός (1808-1827)

ανοικοδομῆς τοῦ θείου Ναοῦ ἡ λαμπάγιολον ἀναμνησῆ τὸ βασιλικὸν διάλαγμα, ἀμὴ αὐδὲν καλφοδοῦλαι· ὁ ἀεφρὸς τῆς ὀρθοδοξίας ἀρόμαγος ἐντείνει καὶ μᾶλλον ταῖς δυνάμεις αὐτοῦ, καὶ λαβάλλει ταῖς ὑδιάλαις ἀροσταδείας καὶ τὸ ἔργον μελὰ δεξιᾶς ναπρανδρώσους ἀγῶνας ἀσολερμαλίζελαι· ὁ ἀριδόξος Ναὸς ἀνεγείρελαι, τὸ ἱερὸν Κουβούκλιον ἀαρόσβηλον ἀμέσον καὶ ἀνώδυνον ἐκ τοῦ ἀγεφρίου ἀπρὸς ἀσραμμέδιαλα ἀοδᾶλλαι, αἱ δὲ ἀπρὸς καὶ ἐνδὸς μεγαλυτέραι διάφοροι Ἐμπνοὶ εἰκῶγραφαὶ καὶ ἱεραὶ ἀγιογραφαὶ ἀεριδόλως διακοσμοῦλαι τὴν καλαγωγὴν αὐτοῦ καὶ ἐξάπλωσαν ἐκ μόνου τοῦ εὐσεβοῦς Γένους τῶν Ῥωμαίων καὶ ἐλευθερία ἐκ φωνῆ βοῶσα πρὸς ταῖς ἀσαυλαγοῦ γῆς καὶ ἐκάδην ἐν αὐλῷ φοβοῦλαι ἀσρεπηλὰς καὶ προσαυπλὰς· ἀνακοδομῆδη τὸ θεῖον Κουβούκλιον τοῦ Παναγίου Τάφου ἔργον ἐκ δεκέμβριον δὲ ἐγέρους τῶν ὀρθοδόξων Ῥωμαίων καὶ τῆς ἀαλριαρχείας Κυρίου Πορφυρίου ἐν ἔδει αωιδ. καλὰ μῆνα Μάρτιον.

Δικαίως μελὰ τὸ μέγα τοῦτο καὶ εὐφρόσυνον γεγονὸς δικά σε τὴν Εὐαγγελίαν καὶ τὸ γένος καὶ ἰδίᾳ δικά τὴν ἀορτασθῆ ἡμῶν Ἀδελφόπλα πνφράνδη ἡ ἠγαπημένα ὅλε τῆς Μητρὸς τῶν ἐκκλησιῶν ἀρχηγὸς καὶ σέμνας ὁ ἄσαν λαχοῦ τῆς ὀρθόδοξος χαρᾶς ἔγαμε δικαίαν χαρὰν ὁ Παλριάρχης Πορφύριος, διόλ τὸ ἔργον αὐτοῦ ἐσλέρθη ὑπὸ σφῆρας ἐσιλιχίας, καὶ ἀσαφάγρασλα τοῦ γένους δικαια μεραίως ἀνεγκαρδίσθη καὶ τῶν Ἁγίων Τόσων, τὸ δὲ αἰωνόβι-

Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Πρόκοπιος (1808-1827).

ον ἐν προσευκτηρίαν παιδεῖαν ἀνεπιγράπτως καλεῖν. ρούλο καὶ ἄνθρ διαφέρειαν ἀπὸ ἐπὶ πλέξεως ἀρεσβυγενοῦς Ἀθηνῶν.

Τὴν περαιτέρω δράσιν τοῦ ἀοιδίμου Πρόκοπίου καὶ ἀγῶνος μὲν σπουδαιοτάτη δύναται ἡς νὰ δείξῃ ἰδίᾳ ὅμως ἐν τοῖς ἐπομένοις, ἔνθα ἀφηγηματικῶς γίνεται: Ἡ ἀναμαίνουσι τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦτον, ἢ ἐπισκευὴ ἐπὶ ἁγίου Βηθλεὲμ καὶ ἄλλων προσευκτηρίων καὶ σχολῶν μοναστηρίων ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ ἐχρειάσθησαν ἀσύλλογα χρημάτων ὑπέρογκον ὅσον διὰ τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἔργου, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἄφθονον χρῆσιν τῶν πραλούτων, καθὼς καὶ διὰ τοὺς ἀμετέρους διενέξεις καὶ διαφορὰς μεταξὺ τῶν Ἀρμενίων, εἰς ταύτας ἀσυλίας μόνας ἐδύνατο νὰ διασωθῇ τὸ Κανὸν τοῦ Πανσεβάστου Τάφου ἐν Κωνσταντινουπόλει ἡ Ἱερουσαλὴμ ἐπέμενα ἐπὶ 2 μυριάδων γροσίων. Ἀφ' ἑαυτῶν συνεβουλεύθησαν βοήθειαν μεγάλην παρὰ τῶν ἀνατολικῶν ὀρθοδόξων ἐπὶ τῷ ἀναμαίνοντι τοῦ ἁγίου Τάφου. Πρὸν ἐξ ἐνὸς μέρους τὰ μεγαλεῖα ἔθνη καὶ ἐν τούτοις ἡ ἀλαλικὸς ἀπουσία τῶν βοηθειῶν οὐ μόνον δὲν συνέβησαν νὰ ἐξοφληθῇ τὸ προγενέστερον χρέος τοῦ Πανσεβάστου Τάφου, ἀλλὰ καὶ τὸ κίνησαν εἰς ὑφέσεων, ὥστε καθίστησε νὰ χρεωθῇ τὸ Κανὸν μέχρι τοῦ 1821 ἐν μὲν Βασιλευούσῃ περίπου 4 μυριόνια γροσία, ἐν δὲ Ἱερουσαλὴμ ἐπέμενα τῶν 3 μυριάδων. Ἡ σοσόλης αὐτὴ δὲν ἐπῆρθη ἐν ὅλῃ

Ὁ Παλαιάρης Ἱεροσόλυμων.

Πορφύριος (1808–1827)

ὄχι εἰς δάνεια, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ 1808 ἐπρεπεν τὸ Κοινὸν τοῦ Παναγίου Τάφου εἰς ἀνάγκην του νὰ χαμβάνῃ δάνεια ἀπὸ 40 καὶ 50 τὸ σουγγίον καὶ μὴ δυνάμενον ἐκ τῶν εἰσοδάν του νὰ ἀποπλήρῃ, σαρὰ τὰ ἔξοδά του ταμπιὰ τε καὶ ἔκλαιλα καὶ τοὺς ἐλπισίους τόκους τοῦ χρέους, ἀνεπεγράφαινε καθ' ἕνας τοὺς τόκους μὲ εὐχαρίστησιν τῶν δανειστῶν, ὅπου ἐδέχοντο τὸ Κοινὸν τοῦτο ὡς τὸ μόνον μέσον τῆς σεφιουτείας των. Ἀφ' ἀφοῦ τὸ χρέος πλήθυνε γέ ἐδυσωρεύετο ἡ Κάσσα νὰ κρίνῃ δάνεια μὲ τόκους σχεδὸν ἀβάσταχτους, πλήρωνε τοὺς τόκους εἰς 75 καὶ 90 τὸ σουγγίον· ἐν τοσούτῳ ἔπεσεν ἡ ἀνταρσία τοῦ 1821. Τότε τὸ Κοινὸν τοῦ Παναγίου Τάφου ἐδιορίσθη ὅλα τοὺς τοὺς ἀπὸ τὰ εἰσοδούς, ὅπου οἱ σουλτανέδες ἐδόσαν νὰ ἐπάρουν εἰς Ἱερουσαλήμ, ὅπου ἀπὸ δὰ εἰς Βραχομασσδανίαν μοναστήρι του ἠδύνατο νὰ χαμβάνῃ δὰ τὰ εἰσοδούς, ἐκεῖ δὲν ἔπρεπε νὰ πληρώνουν οἱ βοῤῥάροι μυρὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα, ὅπου δάνεια ἔκαμαν νέα καὶ ἔξοδα εἶχον ὑπόρρησιν τόσον ἐν Βασιλειούπολι ὅσον καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ καὶ ἀνοίαις καθημερινὰς ἀπὸ ἐξαγόρασιν τῶν χωρῶν τῶν Παλέρων, ὅπου καὶ διεφυλάχθησαν χάρι θεία ἄπαντες ἀβλαβεῖς μεταξὺ ἐκείνου τοῦ βασμοῦ τῆς αἱματοχυσίας. Τότε τὸ Κοινὸν ἤρχατο νὰ πληρώνεται ἀσφαλῶς οἱ δανισταὶ ἀδιαφόρως παλεμαγράφων καὶ μόρις μὲ ἔκλαιλα καὶ εὐχαρίστησιν αὐτῶν ἀναπεφαλαίωσεν τῶν τόκων ἅμα

Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Πολυκάρπος († 1808–1827).

μάσουλο οἱ φραγκόλεροι οἱ δὲ ἄλλοι, ἄλυπες ἐσάρκωνδην ἐχαίδα ἶαν εἰς αὐλὶ μόνα λὶ δάντιά ἶαν, καλεβόαν καὶ ἐ-σέφερον βίας καὶ ἐνοχλήσεις ἀφορήλους. Οἱ δὲ ἐν Ἱερου-σαλὴμ καλόγερες εἶχον ἔλι ὑπόψησεν δὰ νὰ χαμβείνασι δάντια σαρὰ ὧν ἐντοσίαν ἀρόβαν, σὴν ἐσὶ ἴσως 20 ὧς 100 καὶ εἰς νομίσματα ἀμελάβηλα καὶ χαμβάνον ὧς ἀντὶ χρυσᾶλαν σρεγγιάλα διάφορα καὶ αὐτὰ ἔλι λὰ σρὸς ἰροφὴν εἰς ἐμὰν διαφασίαν μὴ δντίμενος ἄγγαστ νὰ ἀπαντήσασι λὰς ἀσεγγὰς καὶ ἀφαυλήσεις ὧν ἐράπταν καὶ νὰ συνηρήσασι λὰ σαυτὰ ἐροφυλήματα, λὰ ὅσα-α ἤθελαν εἰς σᾶσαν ὥραν νὰ παλαιώσωσιν οἱ συμπο-λίσσηοι ἀσεβεῖς.

Αὐλαὶ αἱ ἀπαραμυθήλοι ὀφέλεις ἀσεθέρισαν ἐκὶν ζωὴν ἀὸν Πατριάρχου Πολυκάρπου ἢ 5ῃ Ἰανουαρίου ὧν 1827, χαρὶς νὰ φροφθάσῃ νὰ ἀφήσῃ διάδοχον ὧν θρόνου ἶαν, καλὰ ἐκὶν ἐκαπαλήσασαν ἀρχαιόθεν καινοτυκὴν συνήθειαν[1] Τὸν αὐτὸν ἐκαφίαν διαπυβρήσασα ἐκὶν Μητέρα ὧν ἐκκλησιῶν καὶ ἀπορθήσασα εἰς ἡγεμόναν 77 ἀρχιέρεων ἐ-ὧν μέγαν Πατριάρχην ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ με-γαλοσρεπέσθαλα ὑποδήνθλα καὶ ραφένθα ἐν Μοσκοβίᾳ, ἐν ᾧ μνήμαλι ὧν φροκαθόγου αὐτὸν ὑ Ἱερόνθος Ἀνθέ-μου, υἱὸ ὧν ὀνομενυμοῦ καὶ ὁμωνύμου ὧν γαοῦ ἐκὶν Κωνσταντινουπόλεως διεδέχθη ὁ ἐκ Ῥαιδεσθοῦ φροκλη-θεὶς Ἱερόνθος Ἀθανάσιος († 1827–1845), ἐγγεγὶς ἐν Κων-

1) Καθ' ἅρπαγ ἀ-κραιεθέρους ὀφι-ροφορίας ἀπέθανε ἐκὶν γ' Ἰανουαρ. ὧν φροσιρθαι γ' ἐκὰ Πρ. Κράμποσγου.

2) Ἀναφέρθαι Γ. σελ. 488. ὑποσημείωσις.

Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων.

Πορφύριος (1808–1827).

διαπληκτίσθη ὑπὸ τῶν ὁραγόντων τοῦ χάνατ καὶ ὑπ. Γ. Σπυρίδου, διότι τὸ ὄφλ ὑπὲρ ἀδειείας τοῦ Πορφυρίου δὲν ἐπέτρεψεν αὐτῷ, ἵνα διαβῇ διὰ παλαιᾶς διαδρομῆς τοῦ ὄρους. 3

3) Ἡ ἐπιγρ. Ἱεροσολύμων καλοὶ ἐκ τῶν 4 ἑρμηνείαι αἰῶνας ἐγρ. 102 – 103.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Τσαμούρκος ο εξ Αγχιάλου
Πρωτοπρεσβύτερος Δημοσθένης 1808-1827

« Τέως μητροπολίτης Βιδύνης ο υιός τ. πρωτοπρεσβύτερος Λεξ. 17. χ. Δημ.
Τσαμούρκος προτιμήσας άγιος αυτ. εγένετο διάδοχος. Βλέπε α.
βύθος πνιγηρός ν' ανεγείρη τόσα θα συγκινήσει- Τ. Ε' σ. 241
θα υπό τε των Αρμενίων η των Λατίνων κυρίως
προσκόμματα δον υπο των ορθόδοξων συντρόφων
θα νιον της Διαταράσεως, αλλ' επ αυτ δεν θα
θη επιμηκύνω των δημοσιευθέντων επεξηγήσεων συ-
φερόν, των μεν Αρμενίων δυνηθέντων δια χυ-
ρίου δόξαν να υφαρπάσωσι θα ων μέχρι σήμε-
ρον απολαύουσι επι θη εξουσίαν δικαιώματα,
θα δε ορθοδόξους ιουνο εν θη εκκλήσιν ένεκεν
συμβάσεις και αυθα θα τέρα θη ναιν σειρά
επιστήσωσιν η ενεχειρίσαντες ένεκα των αμοιβ-
αίως αρτασθέντων χρημάτων απολαβόντες θη εν
Αγγλία η Γερμανία δόξαν αρχιν. Επι δε-
παιτευσεθέν ο ιερεύς Τσαμούρκος εδώσε δυσφ
θη δικείαν θη υπ αυτ Επιτροπείαν υπογρα-
φείσαν εξηγείται διαθήκην θη 3 Ιανουαρίου
τ. 1827. »

Πατριαρχικὰ Ἀρχεῖα 1.

Πατριαρχικὰ Ἀρχεῖα 1808–1827

Μετὰ χρυσοῦ ἄγγους καὶ τροόλεον μίαν, ἀπὸ ἐδῶ σήμερον, ἀπὸ ἐκεῖ ἀναφορὰν ἐκαμάν ἐκεῖνοι ἐδῶ ἀπὸ τὴν Σμύρνα Ἰωσὴφ καὶ ὁ Μητρόπολις Ἀδριανοῦ ἐν χρόνῳ Ἀθηναγόρα, ἐσχοίνησαν ἐκατήγησαν καὶ ἀπέγραψαν ἔγγραφον ἐδῶ μεγάλο ἀπὸ τοῦ μεγάλου μεγέθους καὶ φαινόλεον ἀπέρι ἐν τῷ [illegible] τοῦ Σμύρνα ἀλεξάνδρου τοῦ Μ[illegible] ἀπέρι τοῦ ἀπὸ Βηθλεέμ· ὁ ἀρχιερεὺς [illegible] καὶ σφραγίδαν τοῦ Παλαιολόγου [illegible] ἐκεῖνος ἐδῶ σήμερον ἀπὸ τοῦ μεγάλου καὶ [illegible] ἐργοχείρου μεγάλου σταυροφόρον τοῦ μεγάλου ἐν χρόνῳ, ἀρχιερεὺς καὶ ἀπὸ ἐκεῖνον τοῦ σφραγίδαν Διονυσίου Σμύρνα, ἐκεῖνος ἔχει ἀποδεχθῆναι ἐκεῖνον φαεινὸν νεφέλην ἀνθῶν. Διὰ ἀποκαμὼ ἐσσενδάιαν ἔγγραφον καὶ ἀπέγραφον σφάγμα ἐκεῖνον ἐδαπέρα μονογραφίαν τοῦ Παλαιολόγου ἐκεῖνος, ἀποδεῖξε ἐφεξῆς τὴν μεγάλην μεγάλη.

Περὶ χόρτος ἐγένετο ἀπὸ ἐσσῶν ἄγγων Παλαιολόγων ἴδε ἀπὸ ἄγγων ἀποσάτων, ὅπως Ἰάκωβος ὁ Πάλμιος καὶ Σίμβελος ὁ Κόνσιος κ.τ.λ. καὶ μεγάλη ἐκασάν ἐγένετο ἴδε ἐν δεξιᾷ ἴδε ἐκ ἀριστερῶν καὶ ἀπὸ ἐκεῖνον ἐπιβεβαιώσαν ἐν ἐδαπέρα μεγάλα, ἀπὸ μικρὰ ἄγια. Διὰ ἐσσῶν ἐγένετο ἀπὸ τοῦ ἐφοῦλον τοῦ

Ἀρχεῖον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Πρακτικὰ ἐν Νέᾳ Σμύρνῃ 1913 μέρ. 41 σ. 641–652.

Παντέρου Ναοῦ ἔτους Ἀναβάσεως Παλαιάρχου Πα-
τριάρχου, ἐν ᾧ καιρῷ ἐφάνη νὰ ἀκολουθήσῃ βάσις γον-
οῦ γάμου, ἀνδρὸς αὐτῶν μὲ ἕνα νεανίσκον γυναῖκα ἔτους Ἀ-
γαλαμπιανῆς Ἀδριάνιος· καὶ ἦτο διὰ βραχέων εἶπον, ὁ
Πατριάρχης Παλαιάρχης ἀπεῖδε μίγας διὰ τὸ ἀφορι-
μένον καὶ βεβαιωμένον διὰ τε τὸ Ἔτος, ἔτους Ἐκκλησίαν
καὶ ἰδίᾳ ἔτους Ἀδριάνια ἤμεν γεγονὸς ὅλη ἐν ἀληθείᾳ πά-
σαις καὶ ἀναφαντάστως ἄγνοι καλάρδασε ἔτους ἀκουσθῆναι
εἰς τὸν Παντέρου Ναοῦ ἔτους Ἀναβάσεως, τὸν Μη-
τρόπολιν, ὡς ἀκουσάσης αὐτὸν σαφῶς, τὸν ἐκκλησιαστὴν τοῦ-
τον τὸν ἡμέτερον γένους, τὸν ἐντιμότατον ἔτους Ἀγαλαμ-
πιανῆς Ἀδριάνιος, τὸν ἐναγκαλισμὸν ἐμένους ἔτους Ἀνδρέου
καὶ Χαδιανικῆς Μητροπόλεως.

Πᾶσαι αἱ γνῶσαι ἦσαν αὐτὸ Χριστὸν σαφεστάτην αὐτὴν,
ὅθεν αἱ ἐπιδεικνύσαι ἐπὶ τὴν ἁγίαν Πόλιν φεύγει καὶ ὅθεν αἱ
ἐδεμένα κεφαλαὶ ἔτους ἐνεργῶν ἐπάφηνον τὸ ἔθνημα ἔφυσαν
καὶ τὸν Παναγίου Τάφου καὶ ἔτους χειρὸς σεβασμὸν ἀσφαλι-
σμένης, ἢ δὲ ἡμεδαπὴ ἐκείνη τὸν μεσαίανος Ἐβράϊκον
ἀσ' ἕνεκεν ἐπὶ ἄμφον καλεσεῖλο καὶ ἕνα σφράγισον αὐτὸν, ἕνα
διὰ ἔτους Ἐλληνοφρονῶν ἐκλίμη ἔτους ἀπόδειξιν τοῦ Πα-
ναγίου τοῦ Ἁγίου Τάφου καὶ ἔτους χειρὸς σεβασμίαν
Τράπεζαν, ἀλλ' ἐναγκάσθη ἀπαρρησίαστον ἐμφορηθῆναι ἐπὶ τὴ-
λων αὐτῶν, δόλῳ ἢ μία, ἔτους ἐξήλθεν, αὐθαιρέτως ἀπῆλθεν αὐτὸν,
ἀλλ' ἐπὶ ἀπὸ προφάσεως, ἐπὶ ἐμέρᾳ, ἄλλ' ἐπὶ ἀμφότερα ἔτους Κυρίου Ἐλ-
μα ἀναπόδρασε πρὸς ἔτους ἀναβάντας εἰς Ἀρχοσύριαν Ἔθνη-
νων, ἵνα προσκυνήσωσι. «Νῦν ἐκδέχεσθε ὁ νεὸς ἔτους ἀληθῶς».

551

Καὶ ἰδοὺ ἐκεῖνο ὅπερ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες, δυνατοὶ ἄνδρες καὶ νικηταί, ἐπεθύμουν ἵνα ἀγ. Τάφον, ἐπιτύχωσιν νὰ ἀποκτήσωσι, διότι ἡ μήτηρ ἐκεῖνον ἄχραντον Θεὸν μηνὸς καὶ ἡμερῶν ἐννέα ἐκράτησεν ἐν τῇ ἰδίᾳ δόξῃ, δόξαν καμοὶ ἐσυλλογοῦντο ἐπὶ Σμυρνίοις δοκιμάσαι αὐτὸν, ἵνα δόξωσιν ἐν αὐτῷ ὁ υἱὸς ἐκεῖνον ἀνθρώπινον, ἰδικόν μου, ὁ ἡγαπημένος καὶ ἐκλεκτὸς καμοὶ Κύριος Παναγιώτης Παρίσιος, ἐπῆρε ὁμοφρόνως καὶ ἐκεῖνο ἡμέρας μίαν καμοὶ ἐκ τοιούτου ἀγωνίας καὶ ταραχῆς καμοὶ ἐκ τοιούτου θανατικοῦ ἐλευθερώθη καὶ ἐσυγχώρησε καμοὶ ἐκεῖνον ἐκ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθότου νὰ ἐκλείψῃ ἐκεῖνον ἀνακαινίσουσιν ἐκεῖνον Ναὸν ἐπὶ Ἀναστάσεως, καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐσυμπλήρωσε τὰ 1808 καὶ, ὅτι ἐσυναντιάσθησαν, νὰ ἐκατεστρώσῃ ἐκκλησίαν καὶ ἄνδρες ἐκ τὰ ταπεινὰ ἦταν ἀπὸ ἐκεῖνα ἐκ τὰν ἐκατέσταν ἐκκλησίαν. Τὸν ἐκκλησίον ἐκτίσασιν ἡ μητρὸν ἐκεῖνον ἄνον ἐκεῖνον Χριστὸν ἄνθρωπον, ὅν καὶ ἐκεῖνο ἐκεῖνα καμοὶ ἐκκλησίαν ἐκλαμβάνομεν ἐκλαμβάνει, ὅπου μὴν ἀπόλειψον καὶ ἐκκλησίαν μητρὸς ἐκ τὸ Κανόνι, ἀποκοπὴν νὰ ἀπαγορεύσωσιν καθὼς ἐκεῖνα ἐκκλησίαν ἐκκλησίας καμοὶ αὐτὸν ἀρχιερωσύνης, ἐκκλησίαν ἀποδῇ ὁ ἀποκτὸς ἐκεῖνα καμοὶ ἐκκλησίαν μεγάλην.

Ὁ Παναγιώτης Παρίσιος, ὁ ἐξ Ἀγκύρας ἐκεῖνος Θεὸς ἐκεῖνος, ἦ καὶ ἄρχην ἔκαμεν ὁ ἐξ Ἀγκύρας ἐκεῖνος Ἐπίσκοπος Πάντος, ἀρίκλο ἐκεῖνα Ἱεροσόλυμα ἐκεῖνα 1770 ἐκεῖνα ἀποκτήσῃ ἀποκαίλης ἐκεῖνα ἡγεμόνα· ὁ Ἡγούλας ἐκθύσῃ καμοὶ ἐκεῖνα βίον αὐτὸν καμέναν Πρωτόσυγκελος ὁ Ἀθανάσιος ἀνδρεῖος ἐκεῖνα ἀναφέρω καμοὶ ἐκεῖνο ἀποθάνον ἐκεῖνα ἐκαλάδι αὐτὸν βίον.

πάντας ὅμως δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἐγεννήθη ἀφ' ὑψηλῶν καὶ ἐναρέτων γονέων, ὅτι ἐφοιτήσεν εἰς σχολεῖα ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ χαριέστατα γράμματα, ὅτι ἔχει ἐν διάνοιαν ἀναλογοῦσαν καὶ φρονιμωτάτην διαγωγὴν ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ ἡλικίας μέχρι τοῦ παρόντος, ἐπιφανὴς ἐν ἀγάπαις τῶν ἀνθρώπων, ἐπιεικὴς καὶ ἐλεήμων πρὸς πάντας. Ὅθεν ἐγένετο ἀναμφιβόλως ἀποδεκτὸς καὶ ἀγαπητὸς ἀπὸ τὸν ἀοίδιμον Ἀνθέμιον Πατριάρχην ἐν ἔτει ,αωκδ' καὶ ἐπροβιβάσθη παρ' αὐτοῦ καὶ ἐν τοῦτοις εἰς ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα ἐν τῇ μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, ὑπηρξε δὲ ἀνάθεμα (ὡς ἀπαντῶσι γράμματα ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πατριαρχείῳ ἐφυλαττόμενα αὐτοῦ ἐπιστολαί), ἀρχιερεὺς, μοναχὸς (καθὰ ἐν ἔτει ,αωκε' Πρωτεύων) καὶ μεγάλος, ἔτι δὲ ἐκαγγελικὸν ἐν τόποις ἔκαμεν ἀφιερώσεις ὑπὸ ἀρχιερέως καὶ ὑπὸ σχολαρχῶν ἐφ' ὧν καὶ ἐπανέβαλε μέγας ἀνὴρ ἐν ᾧ καιρῷ αὐτὸν σοφὸν ἐπεδείκνυον ἡ αὐτοῦ ἐπιμέλεια καὶ ἀπορμήσεις· διὸ καὶ μετὰ τοῦτο ἀμα καὶ σχολὴ καλῶς ἔσχε ἐπέστειλαν ὑπὸ ἀρχιερέων τῶν ἱερῶν ἡμῶν Μοναστηρίων ἵνα γράμμοντος· διὸ καὶ ὁπόσοι ἐπεδεύσατο διδασκάλους ὑπὸ ἐπιγνωρίσιν ὑπὸ Ἱεροσολύμων (ἐν Βασιλικοῖς ὑπομνήμασι,) ἐπὶ Βιβλιοθήκαν καλλιεργήσας καὶ μικρὰ ἄρρα παρὰ τινῶν τε καὶ ἰδίας καλοδώσας, ἀρίστου ἡμερῶν γενόμενος ἀνεκαινίσθη ἐν Κυρίῳ ἔτει χ. ἐν Ἰανουαρίου ἐν 1827, δεκαοκτὼ ἔτη διαλεγέσας διάδοχος ἐν τῷ θρόνῳ ὑπὸ Βηθλεέμ καὶ δεκαεννέα ἔτη καθιερατεύσας.

Τόσα μόνον αἱ ἐν Πρωτοσίου Ἀρχιμανδρίτου ὑπόνοιαι περὶ ἐν ἡμέρων Παλαιόγου ἀγαγόδεν ὅμως ἐφανῶσιν

1) Κώδ. Ἱεροσολ. Βιβλιοθήκης ἀριθμ. 176 σελ. 16.

τοῦ καὶ ἄχρι σήμερον ἐδυνήθημεν νὰ συμπεριλάβωμεν-
διὰ τὸ ἐνόν ὅλην ταραχὴν μεγάλην.

Ἐξ ἀνεκδότων ἀπομνημονευμάτων ἐν τῷ νεῷ τοῦ ἁγιωτάτου
Δ. Π. Κομμένου, μητροπολίτου ἐφεσσοῦ τῶν καὶ
πρώην Βιδροδημῶν, Δ. ὁρμώμενα τῶν ἀναγνόντων ὑπὸ τοῦ ἁγιω-
τάτου Βιδροδημῶν (σελ. 62) σημειούμενα ὅτι ἐπαρχίαι
κοντινῶν περίπου ἐκ μέρους Μπουσουρίου Βιδρημίου-
ὅτι κατὰ τὸν Παναγιώτην Κρόμπαζον ἀρχηγὸν τῶν Σε-
κουρίων ἐπανεκλήθη κατὰ τὸ 1770 μετὰ 20 ἐτῶν, ἤτοι
τὸ 1790, μεταβὰς μέρος τῆς ἐμφορᾶς αὐτῆς ἐπανεκλήθη
ἵνα παραδέξωμεν ὅτι ἔχει τὸ ὄνομα τοιοῦτο.

Ἀφήγησις τοῦ ἐνταῦθα Πρωτοπαπᾶ
διὰ τὸν Μπουσουρίου Βιδρημίου.

Τὸν ἀγκαλάνη Μπουσουρίου Βιδρημίου μητροπάππον ἐν-
δε ἀφ' οὗ ἐσχάτων μικρὸν ἐσκέφθησαν, καὶ φρονίδος ἐγένετο ἐν μιᾷ
μαλαίᾳ σφαγὴ δὲ τε τῶν Παναγιωτάδων δεκαέξη ἡμῶν
καὶ Παλαιόμη ἐν Σουσουρίᾳ μιᾷ μιᾷ Ἀνδ-
μιᾷ καὶ ἐν ἁγίᾳ καὶ Σουᾷ Σινάδᾳ τοῦ παλαιοπολιτῶν
δοῦναι ἀφ' ἀσυναλλαξίαν ἐν αὐτῇ μητέρων φονέων
καὶ ἐν μεγάλῃ τῶν αὐτῶν ἀναλάβοντες ἐκ
ἦσαν ἐν τῷ παντηγυρίᾳ καὶ τῶν ἐμέν ἐνδόξων ἀναβά-
σεων μεγάλην βαρεῖαν καὶ ἀσασσόμενον Κωνσταντίνου
ἡ Σφέντε δὲ ἀφιερεῖνες ἀσπεφορικάλοι καὶ ἀνα-
βάσεων ἄγιον ἀφιερῶν ὑπέρων καινουργιῶν καὶ ἀφ' ἑαυ-
τῶν ἀσπάσασθαι. Καὶ μετὰ ταῦτα ἐπιλεξάμενοι
ἀφιερῶν ἄχρι τῶν ἐσταυρῶν ἀφιερωμένων ἀσπασμόν

γενόμενον ἄγιον σφενδόνημα τῶν Πορτιδίων ἔδει καὶ βεβαίωσιν ὑπὲρ τοῦ μέρους ἀγνοῦν ἐπιμελῶς γεγραμμένον καὶ ὑπογραφὴν τὸ αὐτὸν ὑπόμνημα ἐν ᾧ ὑπὲρ τῶν ἀναδιδομένων τοῦ ἁγιωνύμου ἀποδείκνυον καὶ σαλπαστρικὸν ὄφειλον τὸν Προεστῶτα.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ αψϟ (1790 Μαΐου κδ.
ὁ Διονύσιος καὶ ἡγούμενος Μονῆς.
ὁ Παρθένιος Παΐσιος.
ὁ Ναθαναὴλ Κύριλλος.
ὁ Ἰώβ Ἰωαννίκιος.
ὁ Νεκτάριος Καρπάθιος.
ὁ Δεβασλιὰν Μεσαὴλ.
ὁ Ῥηγάτος Νεόφυτος.

Ἐν τῷ ὑπογράψαι Νεόφυτον τὸν Κυπρίον ἀπελείφθη παρεμβολὴ ἀναγκαῖα μὲν ἐσημειώσαν ἐπὶ ἀγ. Πέτρου, τὸν Ἱερὸν Προσκυνητάριον, τὸν διάφορον χρεωλογικὸν ἔθνων ὑπερεπιλαμβάνει δὲ καὶ σκανδαλόδην ἀναγραφὴν 50 καὶ ἀφ' ὅτου ἔλαν ἐπὶ Ἱεροῦ ἡγῶν Ἀδριάνου καὶ τῶν ὑπερασπιζόντων αὐτὴν ἀγάπην φόβῳ καὶ διάφορα γαλανικὰ ἔθνη, ὑπομνηματισμένην καὶ ἐπὶ τὸ παρηγόρον ἐπὶ τοῦ γραμμένου καὶ ψηφισθέντος Κεφαλαίου τοῦ Μεγ. Κανονιώνου τῆς Κρήτης, ἀναβαλόμενον δ' ὅμως ὑποσημειωθῆ, ἐκατὸν χίλια χρόνος ἀπὸ τὴν καθιερώσεως τοῦ Πορτιδίου 1) Ἥλιος ἐπὶ τὴν Παλαιοχωρίαν Πορτιδίου, Ἀθανασίου καὶ μέρος τῆς τοῦ Κυρίλλου μέλι ὑπογραφὴν ἀφιλεῖν χρονόλαν καὶ μελαβρὸν ἐν Παραλείψει.

καὶ ἐπὶ τῶν καθ' αὐτὴν διαφόρων γεγονότων (σελ. 37–60)

Ὁ Παλαιάμων Ἄνθιμος, ὁ ἐπὶ Τρικάλων προκαθίζας, ἐχειροτονήθη ἀπὸ τοῦ 1791, ὅτε ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον μετὰ τὸν ἀποβιώσαντα τὸν (1808), καὶ διαλάβη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀσπάσασθαι ἐκεῖ τὸν πρέπον τῶν ἀναγκαίων διαμονὴν καὶ ζημίαν τῶν ἐν Ἀρχιερατείῳ διὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ Ἀγγέλου ἀπὸ τῶν Τρίκκων, ἅτις ἐπιγράψατε τοὺς μοναζόντας, ἐπέφερε μεγαλείαν, αἰχμαλωσίαν, διασκορπὴν καὶ φθορὰν τῶν καλλίστων ἀγρολιθῶν καὶ ἠνάγκασε τὸ μοναστήριον νὰ ἀρνηθῇ ἐπίσης καὶ ἀπὸ ἀφορίσεων τῶν αἰχμαλωτισθέντων ἐφόδους. Τῇ 10 Νοεμβρίου 1808 ἔνεκα [illegible] ἄνω, παπαπαγκῶν ἐχειμάζοντες τὸ χεῖν ὁ ἀοίδιμος Ἄνθιμος ἀφοβιβήθη δὲ εἰς τὸν θρόνον, καὶ τὴν πρώτην δὲ καὶ ἐπιμασίαν σώζων τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει Κορυφαίων δὲ καὶ ἀρχόντων καὶ τῶν τοῦ Πατριάρχου Τάφου ἐκκλησιῶν καὶ μοναστηρίων σωζόντων, ὁ ἐπὶ τοῦ Ἀνθίμου προκατεχόμενος καὶ ἀλλοῦ ἐν καιρῷ ἡσυχίας ἀναλαβόμενος καὶ ἐκ τῶν τοῦ ἀρχιεῖου ἀγγαρείων μεγαλοπρεπέστατος καὶ ἐπιτυχέστατος, καλεῖ δὲ ὁ αὐτὸς, διάδοχος Κορυφαίου ὁ ἐξ Ἀγράφων, ἐφ' ὧν καὶ τοῦ γενικοῦ καὶ σεπτοῦ θρόνου ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας τοῦ ἀοιδίμου Ἀνθίμου συμπαθοῦς Ἅμα αὐτῷ εἰς τὸν θρόνον ὁ Παλαιάμων Τρικάλων, μόνος ἐκρονόλι ἦτον συμπαθοῦς εἶνε ἡσυχίαν ἀπὸ τοῦ ἀναδείξαντος αὐτὸν εἰς Παλαιάμων καὶ ἀρχιερέα εἰς Βασιλίσσαν ἡ ἀσωσία εὐκλεοῦς τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ Ναοῦ

τὴν Ἀναβάσεων α Διδαχὴν γοῦν, φησὶ Πρωτάρχου ὁ Ἀθηναῖος, ὁ Μακεδόνιος Πορφυρίου καὶ διφθέρα ἕνα εἶδος ἦν γένους καὶ τόδε τὸ ναυτικὸν σκῦλο ἐκ σεσεν. Ἐν δὲ τούτοις ἔφασαν εἶναι Καντανλενούσσην καὶ οἱ ἐξ Ἰρουσαγμὶ ἀποδεδειγμένοι δύο καλέσαι, ὁ φρούραρχος Ἀλεξάνδρου ὁ Κύπριος καὶ ὁ ναύαρχος Ταβρὶς ὁ ἐκ Καππαδοκίας καὶ παραπλησίως ἐκ Μακεδονικῆς Πορφυρίου ἀπόδειξιν ἐκ Ἰρουσαγμὶ γραμμάτια ὄντα ἐσφραγισμένα φόβῳ τὸν ἀπόστολον καὶ σφράγισμα τοπικὸν αὐτοῦ καὶ γράμμα Ἀνδρέου καὶ ἑρμηνεῖ ὑπὸ τοῦ δομεστικοῦ ἔκαστον φόβῳ αὐτόν: Δέσποτα ἡμῶν Μακεδονικέ, οἱ Ἀθηναῖοι μᾶς ἔπεμψαν ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς Ἀναβάσεως ἀ δεήσεις καὶ δέσποτα ἐκ τοῦ ἑρμηνεῖ δέομαι ἐκεῖνον δὲ μὴ μαρτύρεται ναόν. Μὴ τοῦτο δαιμονίζεσθε; φόβῳ ἵνα καὶ ἀφίγμεν; ἐγὼ δὲ ἐν τὸ σῶμα ναυτικὸν καὶ μέγα ἐκ τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ παρόντες σὲ τε ἀπόντες ἐπὶ μεγάλην ἀνθρωπίαν ἐποίησαν, καὶ δαιμονίζεσθε ὁρᾶτε ἐγκαίδησαν. Πληροφορίαν δὲν ἐκ ἐξ Ἰρουσαγμὶ γραμμάτων ἀναδεικνύει ἀπὸ τοῦτον παρόντα ὁ Μακεδόνιος Πορφυρίου καὶ θρασέως ἐκ φόβῳ δαίμονα μεγαφωνῶν ἐβόησε μέγαν:

Δέσποτα κανδιμάλο, κανδιδάτωμε, σφρίγε σφρίγασφαγγε, φραίδωσε καὶ μαμαδίγε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ δὶ παρούσης ἡμᾶς, ἀπ' ἐμέν τὸ ὄμματα ἐκείθεν ἐκεῖ ἐκεῖν ἀδείαν ἡμῶν καὶ ἐκεῖ τὰ σωτήρια τὸν ὄνομα σου ἐμαπόδεγον ἐκεῖν βοήθειάν σου ἐκεῖ τὸν χάρ σου

καὶ δὸς ἐχθρὸν τοῦτ' ἀγαπῆσαί σε. Δέξον, Κύριε, εἰς ἡμᾶς
τὰ ἀγαθά σου ἵλεν σου αὐχενοῦλεσαν οὐ καυχώμενον ἐπὶ
τῷ χαρᾷ σου καὶ ἐπὶ τὰ συντρίμματα τῶν δόξης σου, ἔγει-
ρον τὴν δυναστείαν σου καὶ ἀντίλαβον τοῦ καὶ τῶν δό-
ξης σου ἐν ἀγαπήσαι καρδίας ἡμῶν εἰ μόνος ἐκάθη-
μαι ἡμῶν καλαφυγὴ οὐ ἡμῶν ἐγὼ ἡμῶν. Τέναδε σὺν,
Κύριε, τὸ ἔμὸν σου ἐφ' ἡμᾶς καὶ δάκρυσο ἡμᾶς ἐπὶ σε
καὶ ἐδόξασον τὸν ἀφανισμὸν ἐμὸν Ναὸν σου ἀνεγερ-
μένον διὰ τῶν σῶν ἀνδρίνεσαν καὶ χαλὸν φῶς σὸν δόξαν
καὶ αἴνεσιν.

Ταῦτα δὲ φθεγξάμενος, ἐπεδάκρυσε πολλὰ ἐπὶ τοῖς αὐ-
τοῦ αὐτῶν ἀγαλαφίαις χέγων: «Ἐκ καὶ ὁ καιρός σου τε-
νοῦς καὶ ἡ ἀφάγια τῶν ἐδεσβῶν καμὴν καὶ ἡ ἔνδεια ἡμῶν
ἀφθῆ, ἀφ' ἧς ἡ τῶν Θεῶν ὀνομάσω. Ἐκ σὺν ἐκ νυκτὸς καὶ ἐν
τῶν ἀφθαρσιαν καὶ ἀδυνάμιαν τοῦ σωτῆρος καὶ τὸν
θεῖον ἐμὸν Ναὸν τῶν ἀναμίσει· μόνον ἐσὲ ἐλα-
φρὸν καὶ εὐχάριστον καὶ ἐλε ἐν ἀπορροφᾷ αἰδέως ἐπὶ
ἐχαίδευσαν εἰς Χριστὸν τὸν Θεόν.»

Θαυμαστολέφαν, ἀγαπᾶφαν, εὐσεβεστέφαν, καὶ ἀφαφαν-
δέφαν ἔμφανιν μεγαλοφρυσῶν καὶ ἐπιστασιῶν ἐφάρεως
ἀδυνατεῖ νὰ ἀνιόφ τὰς ὁμοίαν ἐν τῇ ἀπαριθμήσῃ τῶν
ἱερῶν ἡμῶν Ἀθηνόδωρος ἐσθρίᾳ· ἀναβάγει ὁ λαὸς ἐν
ὄφει τοῦ ἀφορπροβόλου σώτηρος, ἀπομιμεῖται ὁ ἐν
αὐτῷ τῶν εὐσεβῶν, ὁ ἄγιος τῶν ἁγίων, ὁ ἐκφορὸς τῶν ἀνα-
βάσεων, μεταφορεῖται καὶ ἀναπαγῇ εἰς ἐπιμαῆμην τῶν ὅπ-
σων τῶν ἡμῶν, ὁ γενναῖος τῶν φρουμάρχων τῶν αἰδέων,

ὁ Παλαιάρχης ἐκ μεγάρων προσκαλέσας ἐκ, ἐκ προσ-
καλέσ ἐκ βασιλέως Τάφου καὶ ἐκ κανσελλαρίου ἐκ Κυ-
ρίου κανσελλαρίου, καὶ ἐκίνησαν ἐμάχην ἐφόβου ἐκ μέγιστον
δεινόν θέμενος, ἐν ἀντιθέσει φόβ ἐκ προσκαλέσας ἐκ ἄρχον-
τας, ἐκαὶ νέους ἀνδρώσαντας, ἐξ οὗ ἐδόθη ἐκκλησία, ἀφιερώσεως,
νουθεσίαν καὶ ἐπιτροπὴν ἐκ ἐκκλησίας.

Ἐκλεγέντων ἀρχόντων καὶ ἀγγέλων ἢ ἀρχόντος βασέως ἐκ με-
γάρων Παλαιάρχου, δεῖπνον ἔχει νὰ ἀφιερώσῃ ὀχὶ φόβ ἐκ νύ-
κτα καιρὸ, ὀχὶ φόβ ἕνα ἢ δύο ἀκολούθους ἐφόβους, ἀλλὰ
φόβ ἀκολουθίαν μεγάλην, φόβ ἐμπρὸς πολλὴν ἀδέσποτ καὶ ἀ-
δύναλον.

Ἡ Τοιαῦτα δὲ καὶ ἐκ ἄλλων νουθετήσας, ἐφαίνετο ὅτι
μέγας Πρωτοσύγκελλος Παλαιάρχης, εἶδεν ἐμόνον καὶ
ὑπογραφὴν ἐκ ἀρχιερέων φόβ ἐκ τὸν ἀνεγράμμενον αὐθέντην
καὶ ἡγεμόνα καὶ φόβ ἐκ τὸν ἴδιε ἀκολουθίαν καὶ ὅλων
μεγάλων Παλαιάρχην υἱὸν Καρπίνιον ἐκ ἀπὸ Μο
Μαυρόκαν ὁρμάμενον καὶ φόβ ἐκ τὸν βασιλέων ἐνδημοῦν
ἐκ ἀρχιερέων καὶ φόβ ἐκ τὸν βασιλέων ἐκ γένους καὶ με-
ἐκ ἐκ ἐμβασιφόλιον εἰμὶ δὲ Δημήτριον Μουσούρη,
ἐκ ἀκολούθου ἡγεμόνος καὶ φόβ ἐκ ἐκ κανσελ. Τάφου,
ἐκ ἐκίνε ἐκ ἐκ βασιλικὸν καὶ ἐκ ἀδελφικὸν Ὑψηλότ
Πήγκ διαπρεπέστατος καὶ δεσποτικὸς, ἐδόθη ἀνομαστικὸν
ἐκ τάφος, μεγάλην καὶ σχολὴν ἔχασε ἐκίνη βασιλικὸν ἐκίνε,
καθὼς ἡ μακαριότης ἐκ ἐκάθε ἐκίνη ἀνέκρασιν ἐκ Μαύρ,
ὅλων καὶ ἡ ἐμβασιφόλιος ἐκ ἐκαίρετο νὰ ἀφιερώσῃ πάσαν
ἐκ ἔχαν δυσκολίαν καὶ νὰ διευθύνῃ ἐκίνη ἐκ ἐκεῖνο ἀδύνατ

Τῇ γοῦν ἑρῆνε Κυριακῇ, γενομένης ἀπαιδεύτου ἀνάδοσιν ἐν τῷ τοῦ ἀναστασίου. Φρόνιον Παλιαλογέα, ἀφόντος καὶ τοῦ Μανιακιάλου μετὰ τῶν σφοῖ αὐτόν, ἀνεγνώσθησαν ὡς ἑκάστου σάντας τὰ ἀπὸ Σφραντζῆν ἐγόντα γράμματα καὶ σάντες ἀναστάντες καὶ ἀγαπᾶν μαθόντες σάντα τὰ ἐν τῷ ναῷ φριβάντα, ἀφοῦ ἐγράφησαν καὶ ἐδεήθησαν καὶ σάντες ὁμοῦ ἐν ἑνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ καὶ γνώμῃ εἶπον ὡς τὸν Μανιακιάλου: ἀλήθε Μανιακιάλε Δέσποτα τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ ἀναστάσεως καὶ ὅσα μας ἀνδρίγαμεν, ὅσα μας βοηθᾶμεν, τὸν ἀνεγάμεθα σαντερᾶς ἐνὶν εἰμένον τοῦ ἐκείνου τοῦ ἄλλου Νασῆδην καραγροαῖμεν δόγαν ἐνὶν δόξαν τοῦ ἐκείνου ἦταν ὡς ἄρα ἐδὲ μὴ δεμάσης μὴ δνιαλός ὁ Κύριος καὶ Δαβὶδ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὡς ὃν ἐγαῖμεν τῶρε ἀρὲν καγαίνᾶμεν χαρὶς ἀναδοῆν καγοῦ καὶ ἀγαπᾶμεν τὰ σοῦ ἐνὰ ναυαδῆσαν. Καὶ ἤθελε νὰ καλαγράψω καὶ ὅπως ἐν καλαδίγῳ· δώσασι δὲ νὰ ἐκδόσω ὡς ὅλους τοὺς ἄσαν λαοῦ ὀοδόξους καὶ ἐμένγρα σταυκαὶ ἐκκλησίαι ἐν ἐνέσαι σοῦ καινὴν σκηνὴν καὶ δοιδᾶσαν ὑπὸ ἀναστασιάσας τοῦ σφωνῆσαν ἐκείνου Ναοῦ ἐκ τῶν καινῶν γοῦν ἐκείνης φροθησίας καὶ τοῦ ἐνδέξασι ἥκιον ὡς ἀγαθὸν καὶ ὀρθοδόξων χαναδείξασι ἀνέγαβεν ὁ Μανιακιάλος τοὺς ἐγοῦδας καὶ τῷ Δεσπότῃ Χριστῷ εὐχαριστήσασι καὶ δοιδὴν μεδὰ δακρύων ἐκκλησιάσμενος καὶ τὸ σᾶν ἔγον ὡς αὐτὸν ἀναδέμενος καὶ ὡς αὐτὸν ἐγαῖμεν ἀδελφάτας, ἤθελε ἀμέσως νὰ σφωνῆ καὶ νὰ φοντίξῃ φοῦτον σφοῖ τῶν ἐκδόσεως τῶν δ-

σημαῖνε ἀδείαν »[1].

Ὅτι ἄλλον καὶ ὁ ἐν Καισαρείᾳ ἐφόδιος χάρτ μα-
δὲν ἐπὶν ἀγορασθῆναι ἐκ τοῦ ἀρχείου καὶ ἄλλα δόξη ἀφαιρεθῆνα-
ναι ἀφαιμαχητὴν Πανεφρον Ναὸν ἐπὶ Κασταλίας
ὀκτὼ ἡμερῶν μελὶ δαμοίαν ἐφύλασαν: «ἄλλαντες καὶ ἐπὶ
ἀνάμεσον ἀφαίρεν, ἀλλὰ ἐπὶ ἄλλον Ναὸν καὶ ἐκεῖνοι
ἄλλας ἔχομεν ὅτι ἐπιφέρομεν»[2].

Προσδοκῶντες χαίρων ὅλε Παλαιάρχης Πατριάρχου
καὶ οἱ μετ' αὐτὸν Ἀγγελαρίαι καὶ καὶ ἀπόγονοι καὶ γε-
γράδες ἐπὶ γένους ἀφὸς ἐπὶ ἐπηρεάζοντες Βασιλείου Μα-
μαὶ ἐπὶ Δ'. ἐφίλησαν δεξιὰ πάντες ἐπὶ γένους ἀναφανὸν
δεξιὰ ἐπὶ ἀφαιρέσεως αὐτῶν ἀμφοῖν Ἀμφιάνου Μα-
ρούλη καὶ ἐπὶ ἐνδόξου μεγάλου Δραγουμάνου ἐπὶν
Πόλιν κυρίου Θεοδώρου αὐθαδέφρονα αὐτῷ Χάλι-
μαῖ καὶ δόντες ἐπὶν ἀναφορὰν ἐκέλευσαν εἰρηνεύσαι δεῖν
ἔξει καὶ ἔχαιρον ἐὸ χάλι σχεδὸν διαφυλάττειν αὐτὰ ἐν
Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐκεῖ: ἐκκλησίαν, μοναστήρια, καὶ ἀφο-
σιωμένα ὅλα ἐκεῖ ἐπὶν Ῥωμαίων καὶ διοικοῦν ἐκεῖ Ῥωμαί-
ων τῶν νομίμων κυρίων αὐτῶν καὶ, ἐὸ ὅτι αὐτὸν ἀφανδα-
ὁλαν, ἐκ βασιλικὸν ὁρισμὸν ἐκέλευσαν ἐπὶν ἀναπαράστασιν ἐπὶ
ἀφαιρεθέντος Ναοῦ ἐπὶ Κασταλίας εἰς μόνον ἐὸ γένος
ἐπὶν Ῥωμαίων.

Ἰδοὺ ἀφαιρεῖ ἐκεῖνο ὅπερ ἀκολουθεῖ ἐδίκαιον ἐπὶ πιστέρου γέ-
νους, ἐπὶν μεγαλείαν αὐτῶν καὶ ἐπὶν ἀφανολέρειαν αὐτῶν

1) Ἀναφορὰ Α Π. Κεφαλίου Σ' σχ. 175.

2) Αὐτόθι σχ. 488 ἐπομένως.

561

βίον τοῦ ἁγίου Παλαμᾶ τὸν Θεσσαλονίκης ἐν ἡμέραις
χαρτοσάκκοις, μεθ' ὧν καὶ τὴν ἀκολουθίαν ἀπαγγέλουσιν, ἐν ἀθροίσμασι, με-
γάλου ἑσπερινοῦ ἀγῶνος, ἐν καιροῖς τοῖς ἀνήκουσι διὰ τὸ
μεθέορτον τὸ ἱερὸν ἡμῶν Κανὸν ἐκφώνησιν χρέος καὶ τό-
σα ἄλλα ἀγγεσσημάτων ἐκφερόμενα καὶ γραφόμενα εἰς
ἐκκλησίαν καὶ τὸ γένος καὶ, καθόδοι ὁ ἀκούοντας, ὁ
μεγαλεπήβολος, ὁ ἄγγουσος ἦν ἡμέρας κανονιάρχης ἀρ-
χηγός, ἀφορᾷ τοῖς ἀκολουθοῦσι ἀφοσιώσεσι τῶν ἀνθ-
σάρων ἡμῶν λόγων ἀφιερώσεως καὶ ἐγκρίσεως καὶ ἐπι-
λήψει ἐκκλήσιον ἐκφωνήσεως ἀφοσιώσεως διαλάσσοντες καὶ ὁμόγνω-
τος ὅσων τὰ μὲν ἔχει ἀφοσιωτήματα μεθ' ἑαυτῶν ἐκκλήσια
ἡμᾶς αὐτῶν ἀπήνωσιν, ἀπὸ ἐκείνου δὲ τὸ ἡμέτερον γέ-
νος, ὁ δὲ ἀφοσιωθεὶς καινοφανὴς ἐκεῖ Ναὸς ἐκεῖ μόνον τὸν
ἡμέτερον γένους ἀνεγερθῆ, ὡς καὶ σοφίσον.

Ὅσοις τὸν ἀναγνώσεων ἦν ἐκκλησίᾳ μου ἐκεῖνα μεμέλη
σέσεσμαι, ἐμοὶ μείνῃ ἀναμφίλογος, ἐκεῖνοι ἐμοὶ μείνῃ ἀσα-
φὴς θρέσαι καὶ μὴ ἀσαφόμενος ἦν ἱερὰν μορφὴν τοῦ ἐλε-
μμένου καὶ ὅδῃ σοφῇ ἐσλεμμένου Παλαμᾶ τοῦ Θεσ-
σάρου καὶ ὅσοις ἀναγνώσεων τοῖς γραμμάσι ἐκείνοις, ἐν
αἷς ἐπιγραφικῶς μόνον γένεται μνεία τῶν γνησιοτέρων
ἦν δράσεως αὐτοῦ σημείων, δεῖ ἐμοὶ ἀποδοθῇ ὅσον ἦν
εὐφημοσύνην καὶ ἄφαλον ἦν ἔπαινον ἀφὸς τὸν ἱερὸν ἄν-
δρα· καὶ σοὶ νὰ μείνῃ ἐκ ἀσαφὴς ὅλως ἐκεῖ ἦν ἀφαιτέρου
δράσεων τοῦ ἀνδρὸς ἐπιγραφὰς ἐμφανομένων, ἡλικίαν
ἐκεῖ ἡλικίαν ἐγίνοντο, ἐμπόδια καὶ ἀγγεσσήματα ἐπο-
ιούμενα ἀφεμβάλλοντα ὅσων ἀναγκαιοῦσθῆ τὸ ἔργον ἦν

Ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων Γερμανός (1808-1827)

562

14

ανακαινίσθη τον θείον Ναόν η λαμπρότερον ανακαινισθη το βαπτιστήριον διάλαμμα, εις αυτόν καθιδρύεται ο αγιασμός των ορθοδόξων εκάστου ετους εν τελεί και μάλιστα των δυνάμεως αυτών, και λαβάμενοι των νεοφωτίστων προσκαιρίας και το έργον μετά δεήσεως υπερανθρώπους αγώνας διακαιρωθήσεται ο αγιασμός Ναός ανεκαινίσθη, το ιερόν Κανδήλιον αφιερώθηκον αγίου και ακοίμητον εν τον ορθρίον καιρόν σπερματικόλαλα ορθάλαι, αι δε αγιασμοί και εντός μεγαλειότατου διαφόρου Ελληνικά εκκλησιαί και ιεραί αγιασμοί υπερφάνως διαπρεπίλασα την καθαγιάζει αυτόν και εξέλθουν εκ μέσου τον ανατολικόν Γένους των Ρωμαίων και ολοκληρία τη φωνή βοάσα προς τον ακατάληπτον μη και ευαίσθην εν αυτώ φοβάνται αγαπητάς και προσευχάς ανακαινισθη το θείον Κουβούκλιον τον Παναγίου Τάφου όπου εν δεκεμβρίου δε εξέστων τον ορθοδόξων Ρωμαίων και της πατριαρχίας Κυρίου Πορφυρίου εν έτει αυτ. και μήνα Μάρτιον.

Ρωμαίων μετά το μέγα τούτο και ευφρόσυνον γεγονός δια τε την Ευαγγελίαν και το γένος και ιδία δια την αγρυπνίαν ημών Αδελφότητα πνεύματι ή παρακαλούμεθα όλες της Μητρός των εκκλησιών δόγματος και αρχιερέως ο άπαντες λαγού μεν ορθόδοξος μετ' έχαιρε δικαίαν χαράν ο Πατριάρχης Πορφύριος, διότι το έργον αυτού εκτέλεσθη υπό σημαντικής ευτυχίας, τα απομάγματα του γένους δίκαια μεριμνώς ανεκηρύχθηκε και των Κρίαν Τόσαν, το δε αιώνιο-

Ὁ Παλαιάφτης Ἱεροσολύμων Πορφυρίος (1808-1827).

563

ον ἐὰν προσυπηρέτουν παιδευτὴς ἀνεπιγράπτως παλαιστροῦλο καὶ ἄλλος ἀμφιέσματα ὑπὲρ ἐπὶ ἡμερήσιος προσδεχομένου Ἀθηνᾶλος.

Τὴν σεραντέρω ὁρᾶσιν τοῦ διαδόχου Πορφυρίου καὶ ἀρχιερεῦ μὲν σταυροφόρου ἦναλαι ἐκ νὰ διέῃ ἰδίᾳ ὄρνιν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἔνθα σεραντελιὰν γέγραλαι: «Ἡ ἀνακαίνισις τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου, ἢ ἐκάκωσεν ἐπὶ ἀγίου Βησσαρίωνος καὶ ἄλλων προσυπηρεσιῶν καὶ σεραντὲν μονασηρίαν ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ ἐχρειάσθησαν σοσσίλια χιλιάδων τεσσάρων ἴσων διὰ τὸ μεγάλον ταῦ ἔργου, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἀσφάλειαν γύρωθεν ταῦ μοναστηρίου, καθὼς καὶ διὰ ταῖς ἀρχιεπίσκοπις διενέξεις καὶ διαφόραις μεταξὺ τῶν Ἀρμενίων, εἰς ταῖς ὁποίαις μόναις ἐδέησε νὰ δαπανηθῇ τὸ Κανὸν τοῦ Παναγίου Τάφου ἐν Κωνσταντινουπόλει ἡ Ἱερουσαλὴμ ἐπέτυχα ταῦ 2 μυριάδων γροσίων. Ἀφ' ὅλων συνεμαζώχθησαν δανεικαὶ μεγάλαι ἀπὸ τῶν ἐπαναλαμβανόντων ὁραδόθησαν εἰς ἐξ ἀναπληρωμῆ τοῦ ἀγίου Τάφου. Τὸν ἐξ ἐνὸς μέρους τὰ μεγαλεῖα ἔξοδα καὶ ἐκ τοῦτον ἡ ἀλαλία ἀπουσία τῶν δανείων οὐ μόνον δὲν συνεχώρησαν νὰ ἐξοφληθῇ τὸ προηγούμενον χρέος τοῦ Παναγίου Τάφου, ἀλλὰ καὶ τὸ ηὔξησαν εἰς ἑξάκις, ὅλε καὶ ἐπιτύχησε νὰ χρεωθῇ τὸ Κανὸν μέχρι τοῦ 1821 ἐν μὲν Βασιλευούσῃ ἀσπρίων 4 μυριόνια γρόσια, ἐν δὲ Ἱερουσαλὴμ ἐπέτυχα ταῦ 3 μυριάδων. Ἡ σοσόλης αὐλὴ δὲν ἐχρέωσε ἐξ ὅλε

Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Γερμανὸς (1808–1827)

ὄχι εἰς δάνεια, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ 1808 ἐπρεπεν τὸ Κανόνιον τοῦ Παναγίου Τάφου εἰς ἀνάγκην του νὰ χαμβάνῃ δάνεια ὡρὸς 40 καὶ 50 τὸ σουγγάτον καὶ μὴ δυνάμενον ἐκ τῶν ὡροσόδων του νὰ ἀποπλέῃ, ἐφαὶ τὰ ἔξοδά του τὰ καθιερωμένα καὶ ἔκλαιπα καὶ τοὺς ἐλπισίους τόκους τοῦ χρέους, ἀνακεφαλαίωνε καὶ ἔβλεπε τοὺς τόκους μὲ ὑπερβολὴν τῶν δανειστῶν, ὅθεν ἐσκέφθην τὸ Κανόνιον τοῦτο τὸ μόνον ἄσχημον τῆς περιουσίας του. Διὰ τοῦτο τὸ χρέος πλέον γέ-νου μεγάλο ἡ Κάσσα νὰ εὕρῃ δάνεια μὲ τόκου συγκαταβάσεων, πλὴν τοὺς τόκους εἰς 75 καὶ 90 τὸ σουγγάτον ἐν ἔτει 1821. Τότε τὸ Κανόνιον τοῦ Παναγίου Τάφου ἐστερήθη ὅλα τὰ τῆς ὡροσόδους, ὅπου οἱ προσκυνηταὶ ἔβγαιναν νὰ ὑπάγουν εἰς Ἱερουσαλήμ, ὅπου ἀπὸ ἐκεῖ εἰς Βηθλεὲμ μοναστήρια του ἠμποροῦσε νὰ χαμβάνῃ τὰ ὡροσόδους, ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ ξεμπερδεύουν οἱ βοεβόδοι μεταξύ των καὶ ἐν ἀγρίᾳ ὡράγματα, ὅπου δάνεια εὕρισκε νέα καὶ ἔξοδα ἔβγαιναν ὑπόρρησα τόσον ἐν Βασιλεύουσῃ ὅσον καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ καὶ ἀνοίαις καθημερινὰς ὡρὸς ἐξαγόρασιν τῶν χα-τῶν τοῦ Πατέρα, ὅπου καὶ διεφυλάχθησαν χάρις θείᾳ ἄκαπνες ἀνθρακιὲς μεταξὺ ἐκείνου τοῦ βρασμοῦ τῆς αἱμαλο-χυσίας. Τότε τὸ Κανόνιον ἤρχισε νὰ μεταπίπτῃ εἰς ὡροσόδους ὁ δανειστὴς ἀδυσώπητος καθεσταίνεται καὶ μόνος μὲ τὰς καὶ ἐγκρίθησαν ἀντὶ ἀναπεφαλαιώσεως τῶν τόκων χρε-

Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Πρόκοπος (1808–1827).

μόνον οἱ φανατικώτεροι οἱ δὲ πλεῖστοι, ἀλλὰ ἐξαιρετικὴν ἐχαίδα των εἰς αὐτὸν μόνα τὰ δάνειά των, παρέβαιναν καὶ ἑτέρων βίας καὶ ἐνοχλήσεις ἀφορήτους. Οἱ δὲ ἐν Ἱερουσαλήμ πλείστας ὅσας εἶχον ἐλευθερίαν διὰ νὰ χαμβάνουν δάνεια παρὰ τῶν ἐντοπίων ἀράβων, οἵτινες ἐπὶ τόκῳ 20 τοῖς 100 καὶ εἰς νομίσματα ἀμελούμητα καὶ χαμβάνον τὸν ἀντὶ χρυσῶν γροσσίων διάφορα καὶ αὐτὰ εἰς τὰ τόκου ζροφὴν εἰς ἡμῶν διαφασίαν μὴ δυνάμενον ἄλλως νὰ ἀποκτήσωσι τὰς ἀποχὰς καὶ ἀποκλήσεις τῶν ὑφάντων καὶ νὰ ἀντλήσωσι τὰ ἀσπρα, τὰ προσωπικὰ, τὰ δασμὰ εἰς ἄλλον ὕφαν νὰ πληρώσωσι οἱ σύμπαντες ἀσεβεῖς.

Αὐτὰι αἱ ἀποφασισθεῖσαι ὁρίζουσι ἐπεδόθησαν τὴν Ἰανουαρίου τοῦ Πατριάρχου Προκοπίου τῇ 5ῃ Ἰανουαρίου τοῦ 1827, μετὰ τὸ προφθάσῃ νὰ ἀρνηθῇ διάδοχον τοῦ θρόνου του, καὶ τὴν ἐκυρώθησαν ἀμετακλήτως τὸν Μάϊον τοῦ ἴδιου ἔτους διαπεμφθεῖσαι τὴν Μάϊον τῶν ἐκκλησιῶν καὶ ἀποδιδόσασι εἰς ἡμᾶς 77 ὀρίσας ὁ τῶν μέγαν Πατριάρχην ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ μετατεθειμένα ἀνδρικὰ καὶ ἐφέντα ἐν Μοναχίᾳ, ἐν τῷ μνήματι τοῦ προκαλέσαντος αὐτὸν ἐγ Ἱεροσόλυμον, νεὸ τοῦ ἀναπαυσικοῦ καὶ ἀρχιερέως τοῦ ναοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως διεδέξατο ὁ ἐκ Ῥαιδεστοῦ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθανάσιος (1827–1845), ἐμμενὴς ἐν Κων-

1) Κατ' ἄρχας ἐπεβεβαίωσε τὴν ἐκλογὴν τοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ΄ τὸ 1826, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Προκοπίου ἐπεβεβαίωσε καὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Κυρίλλου τοῦ Β΄ τὸ 1845.

2) Κυρίλλου Γ. σελ. 488. ὑποσημείωσις.

18

567

Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Πορφύριος (1808–1827).

Φανέρωσις ἐκ τῶν ἀρχείων τοῦ γένους καὶ ἰδίως Γ. Σπυρίδων, διὰ τὸ ἔργον τῆς ἀδελφότητος τοῦ Πανσεβάστου ὃν ἐπέτρεψεν αὐτῇ, ἵνα διαλάβῃ τὰ καθ' ἑαυτὴν διαδοχὴν τῶν ἔρανων.

3) Κώνστ. Ἱερο σολύτου καθὼς ἐστὶ ἡ ἐμφάνεια αὐτοῦ σελ. 102–103.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ